

ଫ ଜିଣିବାରେ ହିଁ ଅତି ଅଧିକ ବିଜ୍ଞାନ

"ସବୁ କହୁଛି, ଯଦି ତିଆରି କରି ଦେଖି ତୁମେ ନାନୀର କାମ ଆଜି କରି ନାହିଁ । ଏହାର ପାଖାପାଖି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପର ପରସାର ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟ ଅସୁଲ କରିବି ।"

ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟ ? ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ତ ସର୍ବ'ର ଦାନ ଶୁଣିବି ।

"ଆଜ୍ଞା ତାହା, ପ୍ରଥମେ ଏହାର ଲବ୍ଧି ତ ଦେଖିବୁ । ଏକମାତ୍ର ସର୍ବ'ର ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଧଳା କରି ଧୁଏ ଆଉ ଲୁଗାପଟା ଉପରେ ସବୁଠୁ ବେଶୀ ପ୍ରଭାବିତ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ସବୁବେଳେ ଲୁଗାପଟା ନୂଆ କରି ଦିଶେ । ଫଳରେ ନାନା ଘରେ ଆପଣଙ୍କର ବେଶୀ ବେଶୀ ପରସା ବଞ୍ଚେ । ଏବେ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟ ଅସୁଲ କରିବାର ମାନେ କୁହିଲେ ତ ?"

ଠିକ୍ ଅଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ, ବିନୁ ବ'ଣ ଖାଇ ଏତିକି

"ନା, ନା, ଆହୁରି ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୧/୨ କିଲୋ ସର୍ବ ପାଉଁର ୧ କିଲୋ ସାଧାରଣ ପାଉଁର ସହିତ ସମାନ ।

ମାନେ, କିଲୋ ସାଧାରଣ ପାଉଁର ସେତେ ଲୁଗାପଟା ଧୁଏ,

ଅଧ କିଲୋ ସର୍ବରେ ସେତିକି ଧୋଇ ଦୁଏ । ତାହେଲେ

ସର୍ବରେ ଆହୁରି ଲବ୍ଧି ପାଉଛନ୍ତି, ନୁହେଁ ?"

୧ କିଲୋ
ସାଧାରଣ ପାଉଁର

Anil Kumar Panigrahy

ଏହାର ଅର୍ଥ ସର୍ବ ନିକଟ ଲୁଗା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ପରସା ଅସୁଲ କରିବୁ ।

".....ତେଣୁ ଏକାଧିକ ଘରେ ଅପର

ର ଦୁଏ । ଶୁଦ୍ଧା ତାହେ ତାରଘର

ଉଡିବି କୁଣ୍ଡିଳରେ ନିଶ୍ଚୟ । ସେଇଭଳି

ଶୁଦ୍ଧା ପାଉଁର ଆଉ ସର୍ବ ବିକରେ

ନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ସର୍ବ ବିଜ୍ଞାନ

ହୁଁ ଅଛି ଅଧିକ ବିଜ୍ଞାନ ।"

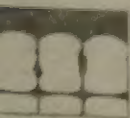
ଶ୍ବାସ ର ଦୃଶ୍ୟ ଦୂର କରନ୍ତୁ. ଘାନ୍ତକଣା ର ପ୍ରତିରୋଧକରନ୍ତୁ.

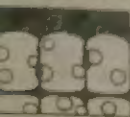
କଲଗେଟ ର ସ୍ୱରକ୍ଷା-ଚକ୍ର ନିଜର କରନ୍ତୁ!

କଲଗେଟରେ ନିୟୁନିତଭାବେ ଦାନ୍ତ ସଫା କଲେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶ୍ବାସ ତାଜା ଓ ପରସ୍ପାର ଏକ ଦାନ୍ତ ମଜବୁତ ଓ ସୁସ୍ଥ ରହେ ଅର୍ଥାତ କଲଗେଟର ସ୍ୱରକ୍ଷା ନିଲେ ।

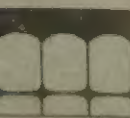
କଲଗେଟ ଦଲଗେଟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ପଢନ୍ତୁ
ଆପଣଙ୍କ ଦାନ୍ତର ସ୍ୱରକ୍ଷା କଲେ :

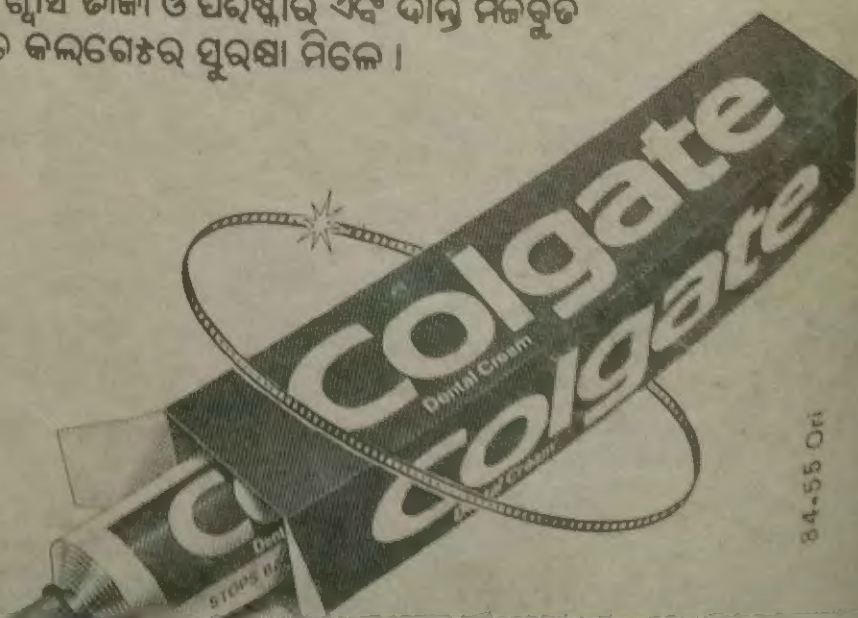
ଦାନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱେ ରକ୍ତସାନ୍ତରଣ ଆକ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ବାସରେ ଦୂର୍ବଳ ଓ ଦାନ୍ତ କଣା ଜମିଯିବା ସମ୍ଭାବ୍ୟ ହେବ ।

କଲଗେଟର ଅତ୍ୟୁତ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଫେଣ୍ଡ ଦାନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱେ ରକ୍ତସାନ୍ତରଣ ଆକ୍ରମଣ ଓ କଣାଜମିବା ଦ୍ୱାରା ରକ୍ଷାପାଏ ।

କଲଗେଟରେ ନିୟୁନିତଭାବେ ଦାନ୍ତ ସଫା କଲେ ଶ୍ବାସ ତାଜା ଓ ପରସ୍ପାର ଏକ ଦାନ୍ତ ମଜବୁତ ଓ ସୁସ୍ଥ ରହେ ।

ନିନ୍ଦା ମାୟା

ସମ୍ପାଦକ : 'ଚକ୍ରପାଣି'

ସଞ୍ଚାଳକ : ନାଗି ରେଡ୍ଡୀ

କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ଦୁର୍ଗାପୂଜାର ପରମ୍ପରା ସୃଷ୍ଟି
ହେଲାଣି । ତଥାପି ତାହା ସବୁଥର ନୂଆ ପରି ଲାଗେ,
ନୂଆ ପୂଜକ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କାହିଁକି ? ଯେହେତୁ ତାହା
ଦିବ୍ୟ ଜନନୀଙ୍କ ଆରାଧନା । ତାଙ୍କ ଶକ୍ତି ବିନା କୌଣସି
ଉତ୍ତମ କାମ ହୋଇ ପାରେନା । ତେଣୁ ସେ ଚରକାଳ
ଆମର ଆରାଧ୍ୟା ।

ଅମରବାଣୀ

ଯୋ ଧୁବାଣି ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ଅଧୁବାଣି ନିଷେବତେ ।
ଧୁବାଣି ତସ୍ୟ ନଶ୍ୟନ୍ତୁ ଅଧୁବା ନଷ୍ଟମେବ ତ ॥
[ଯାହା ଧୁବ ବା ନିଷ୍ଠିତ, ତାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ସିଏ ଅନିଷ୍ଠିତ ବସ୍ତୁ
ପାଇବା ଆଶାରେ ଧାଏଁ, ସେ ନା ନିଷ୍ଠିତ ବସ୍ତୁକୁ ପାଏ, ନା
ଅନିଷ୍ଠିତ ବସ୍ତୁକୁ ପାଏ !]

ବର୍ଷ : ୨୦

ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୮୭

ପୃଷ୍ଠା : ୪

ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟା : ଟ. ୨-୫୦ :: ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୩୦-୦୦

"Hey Sweeties, look what's
new from **NP**"

Jelly Belly and **Yogo**
A SOFTY AT HEART CHEWY ALL THE WAY

In fruity flavours you've never tasted before

Pop in a Yogo. Chew a creamy dream. Just one toffee. But what a juicy mouthful.

Pop in a Jelly Belly. Rock 'n roll around the hard coating. Bite it..... Crunch. The soft centre wins your heart - tang!

Get ready for more. Because you'll never lose your taste... long after they mmmelt.

Anil Kumar Panigrahy

ବିଳାସିତାର ସୁଗନ୍ଧ
ସମ୍ବୃତ ଦାମରେ...

ପ୍ରେମ-ସତେକତା ଆଣିବାର ସାରୁନ

କନ୍ୟା
ବିପ୍ଳବ
ସ୍ମୃତି

କୋଲିପା ଓ ସବୁର ରଙ୍ଗରେ ଉପଲବ୍ଧ

Images-2107 O.

ଇନ୍ଦୁମତି

ଅନେକ କାଳ ପୂର୍ବେ ଦୁଶବନ୍ଧୁ ନାମରେ ଜଣେ ରାଜା ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ତପସ୍ୟା କରି ସେ ଅନେକ ତପଃଶକ୍ତି ଅର୍ଜନ କଲେ । ସେ ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା କାଳେ ସେ ଇନ୍ଦୁପଦ ଦର୍ଶନ କରି ବସିବେ, ଇନ୍ଦୁଙ୍କୁ ସେହି ଭାବେ ଲାଗିଲା । ଦୁଶବନ୍ଧୁଙ୍କ ତପସ୍ୟା ଭାଙ୍ଗିବା ନିମନ୍ତେ ସେ ଦୁର୍ଘଣ୍ଟା ନାମକ ଅପ୍ସରାଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ ।

ତପସ୍ୟା ଦୁଶବନ୍ଧୁ ଅପ୍ସରାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝିପାରି କହିଲେ, “ତମେ ମଣିଷଙ୍କ ଭଳି ଚପଳ ବ୍ୟବହାର କରୁଛ । ତେଣୁ ମଣିଷ ହୋଇଯାଅ !” ଦୁର୍ଘଣ୍ଟାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହା ହେଲା ଅଭିଶାପ । ସେ କ୍ଷମା ମାଗିବାରୁ ତପସ୍ୟା କହିଲେ, “ପେରିବନ ସ୍ଵର୍ଗ ତମର ସ୍ମରଣ ହେବ, ସେହିବନ ତମେ ସେଠାକୁ ଫେରିଯିବ ।”

ଅପ୍ସରା ମଣିଷ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ନାମ ହେଲା ଇନ୍ଦୁମତି । ସେ ଅଯୋଧ୍ୟାର ରାଜା ଅଜିତୁ ବଢ଼ାବ କଲେ । ଦଶରଥ ତାଙ୍କର ପୁଅ ।

ଦିନେ ରାଣୀ ଇନ୍ଦୁମତି ଉଦ୍ୟାନରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି, ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ମାଲ ଶୂନ୍ୟରୁ ଆସି ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ତାହା ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପର ମାଲ; ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଯାଉଥିବା ମୁକି ନାରଦଙ୍କ ବାଣୀରୁ ଖସି ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ମାଲର ସ୍ଵର୍ଗରେ ଇନ୍ଦୁମତିଙ୍କର ସ୍ଵଗତ ସ୍ଵର୍ଗ ମନେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ତତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ପଡ଼ିଗଲେ ଓ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲା ସମ୍ପରଣ କଲେ ।

ଯା' ପାଇଁ ମଣିଷ

ପାବଜା ନାମରେ ଥାଏ ଜଣେ ଶରୀର ବୁଢ଼ୀ । ସଂସାରରେ ତା'ର ଆଉ କେନ୍ଦ୍ର ନଥାନ୍ତୁ । ସେ ପରଶ୍ରମ କରି କୌଣସି ମତେ ଚଳି ଯାଉଥାଏ ।

ଦିନେ ସେ ନଈକୂଳରେ ଗୋଟିଏ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ପିଲାକୁ ଭେଟିଲା । ପିଲାଟି କାନ୍ଦୁ ଥାଏ । ବୁର ଗାଁରୁ ସେ ତା' ବାପା ମା ସହ ଆସି ସହର ଅଭିମୁଖେ ଯାଉଥାଏ । ସହରରେ କାମଦାମ କରି ଚଳିବା ଥିଲା ତା' ବାପା ମା'ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ବାଟରେ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ମେଲରେ ପଶିଥାନ୍ତୁ । ଭାଡ଼ ଭିତରେ ପିଲାଟି ବାପା ମା'ଙ୍କଠୁଁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲା । ବାପା ମା' କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ସେ ଜାଣିପାରୁ ନଥାଏ ।

ପାବଜା ପିଲାଟି ପାଖରେ ବସି ଅନେକ ବେଳଯାଏ କାଳେ ତା' ବାପା ମା ଆସିବେ,

ସେଥିପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ରାତି ହୋଇ ଆସିବାରୁ ସେ ପିଲାକୁ ଧରି ନିଜ କୁଡ଼ିଆକୁ ଆସିଲା । ନିଜ ପାଇଁ ଯାହା ସାମାନ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିଲା, ସେଥିରୁ ଅଧା ପିଲାଟିକୁ ଦେଲା । ତା' ଡାକ ନାମ ଝୁଣୁ ।

ପରଦିନ ବି ଝୁଣୁର ବାପା ମା'ଙ୍କ ସନ୍ତାନ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଝୁଣୁ କାନ୍ଦିବାରୁ ପାବଜା କହିଲା, “ତୁ କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ? ତୋ ବାପା ମା ଯେପରି ଶରୀର, ମୁଁ ବି ସେହିପରି ଶରୀର । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନ ରହି ଏବେ ମୋ ପାଖରେ ରହିଥା । ମୁଁ ତୋ ମା ବୋଲି ଜାଣି । ତୋତେ ଶୁଣି ଏ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ନ ପାରିଲେ ମୁଁ ନିଜେ ବି ଉପବାସରେ ରହିବି ।”

ପିଲାଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ପାବଜା ତା'ର ଗୋଟିଏ ଭଲ ନାମ ଦେଲା—ସୁକୁମାର ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଘରେ ଖଟି ପାବତୀ ଯାହା ପାଏ, ସେଥିରେ ଦୁଏତ ଦୁହେଁ ଖାଇପିଇ ଚଳି ଯାଆନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ପାବତୀ ପିଲାକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ପ୍ରିୟ କଲ । ସେଥିପାଇଁ ସବୁଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ଦେଉଳକୋଣ ବାଟ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ଠିଆ ହୁଏ । ମନ୍ଦିରକୁ ଆସୁଥିବା ଧନୀଲେକଙ୍କ ପାଖରେ ହାତ ପାତେ । କିଏ ବା କିଛି ପଇସା ଦିଏ, କିଏ ବା ଦିଏ ନାହିଁ । କାହାରି ସମୟ ଥିଲେ ସେ କହେ ଯେ ପୁଅକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ନିମନ୍ତେ ସେ ପଇସା ମାଗୁଛି । ସେଥିରେ କେହି କେହି ବେଶି ପଇସା ଦିଅନ୍ତି ।

ସୁକୁମାର ଗାଁ ଗୁଡ଼ାଳରେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିଲା । ସେଉଁଠୁ ତାକୁ ବୁଝି ମିଳିଲା ।

ପାବତୀର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ସୁକୁମାର ଯାଇ ବଡ଼ ସ୍କୁଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଲା । ସେଠାରେ ବି ସେ ଭଲ ପଢ଼ିଲା । ପଢ଼ା ଶେଷ ହେବାରୁ ପାବତୀ ଯାଇ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ତା' ବିଷୟରେ କହିଲା । ଜମିଦାରଙ୍କ ଘରେ ପାବତୀ କାମ କରିଥାଏ ଓ ତା'ର ଭଲ ସ୍ୱଭାବ ଯୋଗୁଁ ଜମିଦାର ତା' ଉପରେ ଖୁସି ଥାନ୍ତି । ତା' ଅନୁରୋଧରେ ଜମିଦାର ସୁକୁମାରକୁ ନିଜ ପିରସ୍ତ୍ରାରେ ଚାକିରି ଦେଲେ । ଦୁଇବର୍ଷ ଭିତରେ ସୁକୁମାର ନିଜ ଦକ୍ଷତା ଯୋଗୁଁ ଜମିଦାରଙ୍କ ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହେଲା ଓ ଗୁମାସ୍ତା ମରିଯିବାରୁ ସେ ଗୁମାସ୍ତା ହେଲା ।

ଆଉ ଦୁଇବର୍ଷରେ ସେ ଘର ତୋଳିଲା । ପାବତୀ ସେଉଁଠୁ ତାକୁ ବାହା କରାଇବା

ନିମନ୍ତେ ଚପୁର ହେଲା । ସେଠାରୁ ଦୁଇକୋଣ
ଦୂରରେ ଜମିଦାରଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟିଏ କଚେରୀ
ଥାଏ । ସେ କଚେରୀର ଗୁମାସ୍ତା ଶଙ୍କର-
ବାବୁଙ୍କର କଲାଣୀ ବୋଲି ଝିଅଟିଏ ଥାଏ ।
ଶଙ୍କରବାବୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବ ଫଳେ କଲାଣୀ ପାବତୀ
ଘରକୁ ବୋହୂ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ଦିନେ ପାବତୀ ସହ କଲାଣୀ ମନ୍ଦିରକୁ
ଯାଇଥାଏ । ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ଥିବା ଦୋକାନୀ-
ମାନେ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହୁ ହେଉଥାନ୍ତି,
“ଦେଖ ଦେଖ, ଭଣାରୁଣୀର ଭାଗ୍ୟ । ସେଦିନ
ହାତ ପାତ ପାଦୁଲଏ ଅଧଲଏ ମାଗୁଥିଲା,
ଆଜି ଘରଦ୍ୱାର ପୁଅ ବୋହୂ କରି ବସିଛି !”

ପାବତୀ ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼େ ଅନାଇ ହସି
ଦେଲା । ଏଭଳି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟରେ ସେ ଅପମାନ

ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନେ
ସତ କଥା କହୁଥିଲେ ।

କିନ୍ତୁ କଲାଣୀ ଗମ୍ଭୀର ଦେଖାଗଲା ।
ଘରକୁ ଆସି ସେ ଆଉ ପାବତୀ ସହ ଭଲ
ବ୍ୟବହାର କଲା ନାହିଁ । ଏହାର କିଛିଦିନ
ପରେ ପାବତୀର ବେମାର ହେଲା । କଲାଣୀ
ତା’ର ମୋଟେ ଚିତ୍ତ ନେଉ ନଥାଏ । କେବେ
ପାବତୀ ସେ ବିଷୟରେ ଥରେ ମଧ୍ୟ ସୁକୁମାର
ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ କଲା ନାହିଁ । ସୁକୁମାର
ବୈଦ୍ୟ ଡାକି ଚିକିତ୍ସାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଥାଏ ।

ଗୁଡ଼ରେ କଲାଣୀ କହିଲା, “ପବ ଆସୁଛି ।
ମୋତେ ଭଲ ସାତୀଟିଏ କିଣିଦିଅ ।”

ସୁକୁମାର କହିଲା, “ଏବେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।
ବୋଉର ବେମାର । କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ

ଜାଣେ ନା ।” କଲ୍ଲାଣୀ ଶପା ହୋଇ କହିଲା,
 “ଗୋଟିଏ ଭଣ୍ଡାରୁଣୀକୁ ବୋଉ ବୋଲି
 କହିବାକୁ ତମକୁ ଲଜ ଲଗୁନାହିଁ? ତମେ
 ମୋତେ ଚୁହୁଁ ନା ସେ ଭଣ୍ଡାରୁଣୀକୁ ଚୁହୁଁ?”

ସୁକୁମାର ପ୍ରଥମେ ପ୍ରମୁଦିତ ହୋଇଗଲା ।
 ତା’ପରେ ଗର୍ଜନ କରି କହିଲା, “ତମର
 ଶିକ୍ଷା ସ୍ୱାଭାବ ଚେବେ ଏହିପରି? ମୁଁ ଯେ
 ଆଜି ବଞ୍ଚିରହି ମଣିଷ ହୋଇଛି, ତାହା ସେହି
 ଭଣ୍ଡାରୁଣୀ ଯୋଗୁଁ । ଭଣ୍ଡାରୁଣୀ ନ ହୋଇ
 ଗୌରଣୀ ହୋଇଥିଲେ ବି ସେ ମୋ ବୋଉ ।
 ତମକୁ ଲଜ ଲାଗିଲେ ପୁରୁଷ ଭାବ ଦେଖିବା
 ଉଚିତ ଥିଲା । ନା, ତମ ସାଥୀ ପାଇଁ ମୁଁ
 ଭଣ୍ଡାରୁଣୀର ସେବାରେ ଡୁବି କରପାରିବିନାହିଁ!”

ସକାଳେ କଲ୍ଲାଣୀ ନିଜ ବାପ ଘରକୁ
 ଚାଲିଗଲା ।

“ଇଏ କ’ଣ? ତୁ ଏମିତି କୁଆଡ଼େ
 ଆସିଗଲା?” ଶଙ୍କରବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

କଲ୍ଲାଣୀ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ସବୁ କହିଗଲା ।
 ଶଙ୍କରବାବୁ ଓ ତାଙ୍କ ପୁଅ ବିଜୟ ନାରବରେ
 ସବୁ ଶୁଣିଲେ । ବିଜୟ କିଛି କହିବାକୁ
 ଯାଉଥିଲା । ଶଙ୍କରବାବୁ ତାକୁ ନାରବ
 ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛିତ ଦେଇ କହିଲେ, “ଠିକ୍
 ଅଛି, ହିଅ । ଯେଉଁଦିନ ସୁକୁମାର ଚୁହେବ
 ଯେ ତୋ ମୂଲ୍ୟ ଭଣ୍ଡାରୁଣୀଠାରୁ ଅଧିକ, ସେ
 ଆସି ବଳେ ତୋତେ ନେଇଯିବ!”

କଲ୍ଲାଣୀ ଖୁସି ହେଲା । ଶଙ୍କରବାବୁ
 କଟେରୀକୁ ବାହାରିଗଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ସେ
 ନ ଆସିବାରୁ ବିଜୟ କହିଲା, “ଆରେ
 କଲ୍ଲାଣୀ, ବାପା କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ହରି କହାକ
 ଘରୁ ଚୁହେ ଆସିଲା!”

ହରିହର ବି କଟେରୀରେ କାମ କରୁଥିଲେ ।
 କଲ୍ଲାଣୀକୁ ଦେଖି ସେ କହିଲେ, “ହିଅ,
 କ’ଣ କହିବ, ଆଜି ତୋ ବାପା ଲଣ
 ନେଲାବେଳେ ଧରା ପଡ଼ିଗଲା । ଚାକର
 ଯାଇଛି । ସେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଜେଜାଣି!”

କଲ୍ଲାଣୀ ମୁଣ୍ଡରେ ଫତେ ଅବା ଚଢ଼ିକ
 ପଡ଼ିଲା । ସେ ଘରକୁ ଫେରିଲା, ଦେଖିଲା ଘର
 ପଛ କୁଅ ଉପରେ କିଛି କାଗଜ ରଖିଦେଇ
 ତା’ ବାପା ବଣ ଆଡ଼କୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ।

କଲ୍ୟାଣୀ ସାଲ ଚାନ୍ଦି ମଧ୍ୟ ପକାଇ ଦେଲା,
“ବାପା, ତମେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛ ?”

“ସୁଅ ! ମୋ ଗୁଳିଏ ଯାଇଛି । ଆମେ
କେଜା କପଡ଼ା ମୋର ବସ୍ତ୍ରବାକୁ ଇଚ୍ଛା କାର୍ଯ୍ୟ ।”

“ବାପା, ଯେପରି କାହିଁକି କହୁଛ ? ତମ
ଗୁଳିଏ କେଉଁ କ’ଣ ହେଲା, ମୋ ଗଲର
ଗୁଳିଏ ତ ଅଛି ।” କଲ୍ୟାଣୀ ଆବେଶରେ
କହୁରେ କହିଲା ।

ସେତେବେଳେ ବିଜୟ ପହଞ୍ଚି ଯାଇ
କହିଲା, “କଲ୍ୟାଣୀ, ପ୍ରଥମେ କ’ଣ, ବାପା
ଲୁଣ ନେବା କ’ଣ ଠିକ୍ ହୋଇଛି ? ସମାଜରେ
ଆମ ଲଜ୍ଜିତ ରହିବ ? ମୁଁ ତା’ପରେ ତାଙ୍କର
କରଣ-ମୋକ୍ଷ କରିବା ଠିକ୍ ହେବ ?”

କଲ୍ୟାଣୀ ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବରେ କହିଲା,
“ସୁଇ ! ତମେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛ ?
କିମ୍ବା ଯାହା କଲେ ବି ସେ ଆମ ବାପା !”

ବିଜୟ ଓ ଟଙ୍କରବାକୁ ହସିଲେ । ବିଜୟ
କହିଲା, “ସାବାୟ କଲ୍ୟାଣୀ, ସାବାୟ ! ଠିକ୍

କହୁ । ବାବା ଯେତେବେଳେ ଆମେ
ହା ହୁ ବା ମୁଁ ତକ ସନ୍ତାନ ହୋଇ
ଭବିଷ୍ୟତ । ଆଜି କହିଲା, କି କେବେ
କେ ଅପରାଧ କ’ଣ ହେ ମାଟିବା ?”

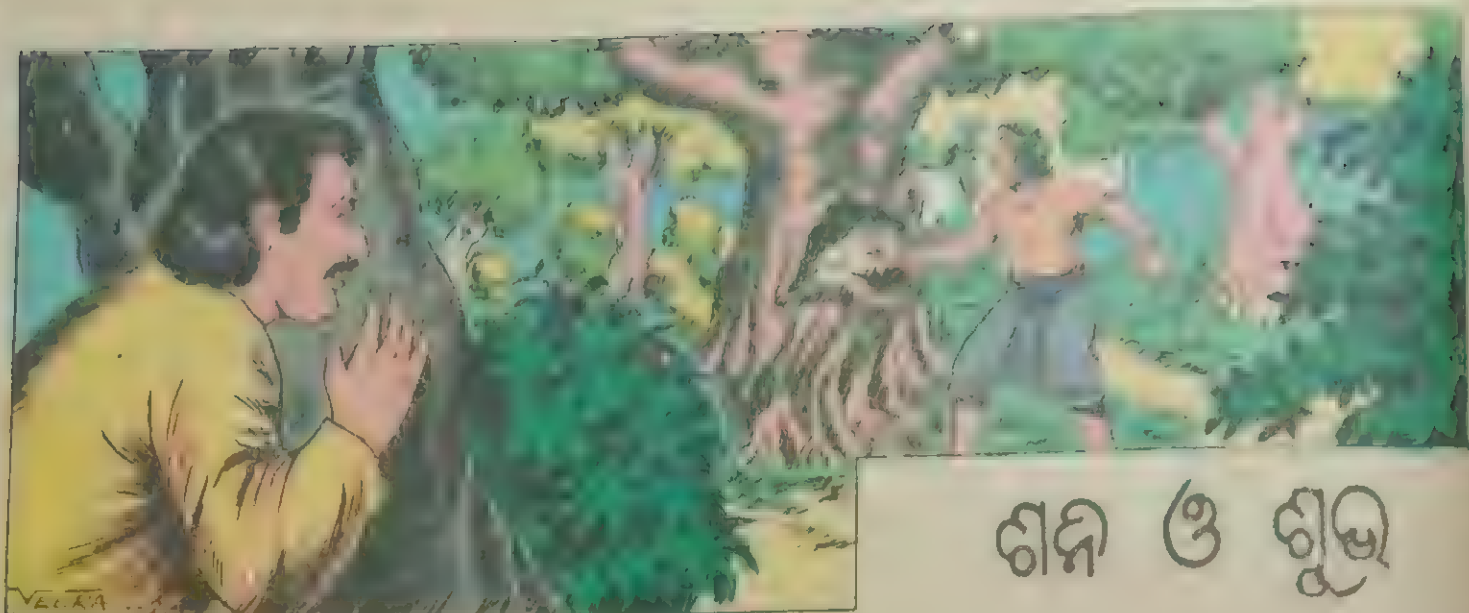
କଲ୍ୟାଣୀ ନାଲିବ ରହିଲା । କେତେବେଳେ
ସୁଅ ହସିଲେ ଓ କହିଲେ, “ମୋର ଗୋଟିଏ
ବୋଲି ମା ହେଉଛି ସୁଅ ହୋଲି କଲ୍ୟାଣୀ
ଟଙ୍କାଏ ବଦ୍ଧଗୀ ହେଉଛି । ପାଟଳ ଭେ
ମାଗି ସୁକୁମାରକୁ ମଣିଷ କରିଥିଲେ ।
ସୁକୁମାର ଯେ ମେ ରାଗି ଢୁଲିନାହିଁ, ଏହା
ତା’ର ମହତ୍ତ୍ୱର ପରିଚୟ । ବୁଝିଲା ?”

କଲ୍ୟାଣୀ ଆଖି ପୋଛି ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଲା ।

“ତୋତେ ମୁଁ ସାଜି ଆଣିଦେବି । ଚନ୍ଦ୍ରା
କରନା । ବାପା ଲୁଣ ନେବା ଲୋକ
ନୁହନ୍ତି । ତୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ନିମନ୍ତେ
ଆମେ ଏତକ ଆୟୋଜନ କରିଥିଲୁ ।”
ବିଜୟ କହିଲା ।

ଏଥର କଲ୍ୟାଣୀ ମୁହଁରେ ବି ହସ ପୁଟିଲା ।

ଶନି ଓ ଶୁଭ

ଭରତପୁର ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ବଣ ଥିଲା ।
ତନେ ଆମ ଗାଁର ବାବୁଦାସ ସେ ବଣ
ପାଖଦେଇ ଯାଉଛି, ଦେଖିଲା ଜଣେ ଗୁଣ୍ଡାଳଆ
ମଣିଷ ଗୋଟାଏ ପୁରୁଣା ଗଛର ଯୋଲ ଗଣ୍ଡ
ଭିତରେ ପୁଟୁଳଟିଏ ଲୁଚାଇ ଦେଉଛି ।

ବାବୁଦାସ ଗୋଟାଏ ଗଛ ଆଡୁଆଳରେ
ଛପି ଗଲା । ସେ ଲୋକ ଯେ ଶୂର ଏବଂ ସେ
ପୁଟୁଳ ଯେ କୌଣସି ଶୂରମାଲ୍, ଏଥିରେ
ତା'ର ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା ।

ବାବୁଦାସ ଯେତେକ ଖୁସି ହେଲା, ସେତେକ
ମାଆରେ ଉଦ୍ବେଜନାରେ ଅଧୀର ହେଲା ।
ଦୈବକୁ ସେ ସେଠାରେ ରହୁଥିଲା ଯିନା !
ଏହାକୁ କହନ୍ତି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ! ହଁ, ସେ
ପୁଟୁଳରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ରହୁଥିବା ସମ୍ଭବ । ସେ
ଧନୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଜ୍ୟୋତିଷ କହୁଥିଲେ
ତା'ର ଶନିଦଶା ପଡ଼ିଛି ବୋଲି । ସେ ଭଲ୍

କହୁଥିବେ । ଶନିଦଶାରେ ସେ ଏତିକି ଆଶା
ପିଛୁଳାକେ ଧନୀ ହୋଇଯିବ କିପରି ? ଆହ, କି
ସୌଭାଗ୍ୟ ! ପ୍ରଥମେ ସେ ଘରଟିଏ ଚୋଳିବ ।
ଆଉ ସବୁ କଥା ପରେ ଦେଖାଯିବ ! ବାବୁଦାସ
କଲ୍ଲନା କରି ଚାଲିଲା ।

ଗୁଣ୍ଡାଳଆ ଲୋକଟି ଚାଲିଯିବା ମାତ୍ରେ
ବାବୁଦାସ ସେ ଗଛ ଭିତରୁ ପୁଟୁଳଟି ବାହାର
କରି ନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ଆଡ଼େ ଚାଲିଲା ।
କିନ୍ତୁ ସେତେକବେଳେ ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଆମ
ଗାଁର ଆଉ ଜଣେ ଲୋକ ଜୟରାମ ଆସି ସେଠି
ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଫଳରେ ବାବୁଦାସ ପୁଟୁଳଟି
ବାହାର ନ କରି “କିରେ ଜୟରାମ, କୁଆଡ଼େ
ଚାଲିଛୁ !” ଏହା ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଅପେକ୍ଷା କଲା ।
ମିନାଟିଏ ପରେ ଦୁହେଁ ଦେଖିଲେ, ଜଣେ
ଅଗଭୀ ଲୋକ ଦୌଡ଼ି ଆସି ପୁଟୁଳଟି ବାହାର
କରିନେଇ ପଳାଇଗଲା ।

“ତୁ ଆଜି ମୋ ପାଇଁ ଶନି ରହ ହେଲୁ !”
 ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 କହିଲେ ।

“କାହିଁକି ?” ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ପଚାରିଲେ ।

“ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଶୋହାଏ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ସେ ପୁଅକୁ ସେଠି ରଖିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି ।
 ତାକୁ ଉଠାଇ ନେବାକୁ ଯାଉଛି, ତୋ
 ହାତୁଡ଼ିରେ ପଡ଼ିଲି । ତୋ ଆଗରେ ସେ କାମ
 କପରି କରିଥାନ୍ତୁ ? ଏହି ଦୋହୋପାଞ୍ଚ
 ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଲୋକଟି ସେ ଧନ
 ମାରି ନେଇଗଲା !”

କହିଲେ, “ତୁ କ’ଣ ମୋ ପାଇଁ
 ଶନି ରୂପରେ ଦେଖାଦେଇ ନାହିଁ ବୋଲି

କହିଲୁ ? ମୁଁ କି ଦେଖିଲି ପୁଅକୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ଦେଖିଲୁ ଓ ତାକୁ ନେଇଯିବାକୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ତୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଆସି ବାଟ ଓଠାଇଲୁ । ମଲରେ
 ମୁଁ ସେ ଧନକୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଲି !”

“ଓଃ, ତେବେ ଆମେ ଉଭୟ ଉଭୟ
 ପାଇଁ ଆଜି ଶନି ହୋଇ ଦେଖା ଦେଲୁ !
 ଅବଶ୍ୟ ମୋର ଶନି ଦଶା ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ମୁଁ
 ଜାଣେ ।” ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କର କହିଲେ ।

“ମୋର ବି ପଡ଼ିଥିବ !”

ସେମାନେ ଏମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି,
 ସେପଟୁ କ’ଣ ପାଟି ଶୁଣିଲେ । ଦେଖିବା
 ବେଳକୁ ଦୁଇଜଣ ଝିଅଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଲୋକ
 ପୁଅକୁ ନେଇଥିଲା ତାକୁ ଧରି ସେ ଦୁହେଁ
 ଆସୁଛନ୍ତି । ତା ହାତ ବନ୍ଦା ହୋଇଛି ।

ବିପଦର ଦିନରୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ଦୁଇଜଣ ସିପାହୀ
ଆସୁଥିଲେ ।

“କଥା କ’ଣ ସିପାହୀ ବାବୁମାନେ?”
ଜୟରାମ ଓ ବାବୁଦାସ ପଚାରିଲେ ।

“ଆଜେ ଛାଇ ଦିନରେ ଜମିଦାରଙ୍କ ଘରୁ
ଆସିବାକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଉଛୁ । ଗୌର ଏଇ
ବନ୍ଧୁଆ ମୁଲକରେ ପଶିବାର ଜାଣି ଆମେମାନେ
ସବୁଆଡ଼ୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲୁ ।
ଶେଷକୁ ଡୋକା ମାଲ୍ ହାତେ ଧରି
ପଡ଼ିଗଲା ।” ସିପାହୀମାନେ କହିଲେ ।

“ବାବୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ, ମୁଁ ଗୌର
ନୁହେଁ । ଗୌର ଏ ପୁଅକୁ ଶଙ୍ଖ ଦେହର
ଗାତରେ ଥୋଇଦେଇ ଗଲା । ମୁଁ ଉଠାଇ
ନେଲି!” ଲୋକଟି ବକଳରେ କହିଲା ।

ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ ତା’ ପିଠିରେ ଦୁଇଟି
ଧକ୍କା ମାରିଲେ ଓ କହିଲେ, “ଗୌର ତୋତେ
କୁଆଁ କରିବ ବୋଲି ଆଗରୁ ଯୋଡ଼ୁକ
ଦେଇ ଯାଇଥିବ ! ବଦ୍‌ମାସ୍, ମିଥ୍ୟାବାଦୀ !”

ଏହାପରେ ସେମାନେ ସେ ଲୋକକୁ
ହାଣିନେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ବାବୁଦାସ ଓ ଜୟରାମ ପରସ୍ପର ଆନାଇ
ହସିଲେ ।

“କରେ ବାବୁ, ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ଶନି
ହୋଇଥିଲି ନା ଶୁଭ ହୋଇଥିଲି !” ଜୟରାମ
ପଚାରିଲା ।

“ହୁଁ ଜୟରାମ ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ଶନି ହେଲି
ନା ଶୁଭ ହେଲି ! ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ
ଯାଉଥାନ୍ତୁ !” ବାବୁଦାସ କହିଲା ।

“ତୋତେ ମାଲ୍ ସମେତ ପାଇଥିଲେ
କ’ଣ ସେମାନେ ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ ଦେଇ ନେଇ
ଯାଇଥାନ୍ତେ ପୁଅ ?” ଜୟରାମ ତାକୁ ଏପରି
ଜବାବ୍ ଦେଲା ।

“ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଶନି ଦେବତା କିଛି ଶରପ
କରିବା ତ ଦୁଇର କଥା, ସେ ବି ରକ୍ଷା
କରନ୍ତି ।” ବାବୁଦାସ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଲା ଓ
ଶନିଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜୁହାର ହେଲା ।

ବହି ଦ୍ଵୀପ

[୪]

ଚିତ୍ରସେନ ଦ୍ଵୀପ ଅରଣ୍ୟରାଜ୍ୟର ରାଜା ହୋଇ ବସିବା ପରେ ସେଠାକାର ପ୍ରଜାମାନେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ କି ରାକ୍ଷସ ଉଦ୍ଘାତ ମଣିଷ ଓ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ଧରିନେଇ ଯାଉଛି । ଚିତ୍ରସେନ ଯାଇ ଉଦ୍ଘାତର ବାସସ୍ଥାନରେ ଯିବୁ ଏ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ରାକ୍ଷସ କହିଲା କି ତା' ଅନୁଚରମାନେ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବହି ଦ୍ଵୀପରୁ ଆସୁଥିବା ଭୟଙ୍କର ଜୀବମାନେ ସେ କାମ କରନ୍ତି । ଚିତ୍ରସେନ ସେ ଜୀବଙ୍କୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ସେଠାରେ ରହିଯାଆନ୍ତି କଲେ । ତାହାରେ...

ଉଦ୍ଘାତ ଚିତ୍ରସେନ ଓ ତାଙ୍କ ଅନୁଚରମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲା । ସେମାନେ ରାଜା ରାଜା ନୀଳ, ସ୍ଵାଗତ କରି ନିଜ ଦୁର୍ଗ ଭିତରକୁ ନେଇଗଲା । ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଚିତ୍ରସେନଙ୍କ ଅତି ଖୋସି ପ୍ରଥମେ ସେ ରାକ୍ଷସମାନେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ହୋଇଗଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ରାକ୍ଷସର କ'ଣ ନାନା ହାତ ହୁଅନ୍ତି ଦେଖାଇଲା । ସେମାନେ ପ୍ରୟୋଜନ, ତାହା ସେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯେପରି ଦୁହର, ସେହିପରି ଭୟଙ୍କର । ତା'ପରେ ସେ ପଚାରିଲେ, “ରାକ୍ଷସ ! ତମେ ଏସବୁ ରାକ୍ଷସ ଉଦ୍ଘାତ ସେମାନଙ୍କୁ ତା'ର ବିଧି ଧର୍ମ ନେଇ କରିବ କ'ଣ ?”

ଚିତ୍ରସେନାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଣି କିଛି କଥା କହିବା ପାଇଁ
 କହିଲା, “ଭବିଷ୍ୟରେ ଦେବେ ଆମ ପାଇଁ
 କିଛି କିମ୍ବଦନ୍ତୀ କଥା କହିବେ । କିନ୍ତୁ
 ସେତେବେଳେ ଏସବୁ ସମ୍ଭବ କାମରେ
 ଲାଗିବ । ତା’ ଛଡ଼ା ଆଜିଠାରୁ ଆମେ ତା’
 ପରେ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଘଟଣା ଘଟିବ
 ଅଛି । ତାହାକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ମୁଁ ତମ
 ଦୁଇଜଣ ଏହିପରି କଥା କହିବୁ ।”
 ଅଠର ବର୍ଷ ପରେ କୌଣସି ବିଶେଷ
 ଘଟଣା ଘଟିବ, ଏକଥା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ରାକ୍ଷସ
 ତଳେ ଥିବା କିଛି କଥା କହିବା ପାଇଁ କିଛି କଥା କହିବା
 ମନେ ପଡ଼ିବ । ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ଅଠର ବର୍ଷ
 ପରେ ତାକୁ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରୁଛି

ଏ ସେ ବେଳେ ହୋଇଛି । ତେବେ ସେହି
 କଥା କହିବା ପାଇଁ କିଛି କଥା କହିବା
 ହେବ କରୁଛି ?
 କୌଣସି ବଢ଼ା ତା’ ପୁଅକୁ ବନ୍ଧୁକୁ
 ସମର୍ପି ଦେଇପାରେ ? ଏଭଳି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ସେ
 କରିବେ ବୋଲି ରାକ୍ଷସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରୁଥିଲେ ସେ
 ନିଜେ ବୋକା ବନ୍ଦୁଛି ।
 ତେବେ ତାହା କି ହେବେବେଳେ ନିଜ
 ବଳା ହୋଇ କଲେ ନାହିଁ । ମନେକଥା ମନେ
 କଲେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ କିଛି କିଛି କଥା କହିବା ପାଇଁ କିଛି କଥା
 କହିବା ଆମ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ରୁଦ୍ଧ ରୁଦ୍ଧ
 ସୂତ୍ର ହେଲା । ତାହା ଅତିଶୟ ବିଶେଷ
 ତାହା ଅନୁଭବମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ ତାହା କିଛି

ଶୁଆଇଲା । ତେବେ ଶଆପିଆ ଗୁଳିଥିବା
ବେଳେ ଜଣେ ରକ୍ଷକ-ବେଦକ ଆସି ଉଦ୍ଧାରକୁ
କହିଲା, “ଆଜ୍ଞା ! ଘେନି ଉଦ୍ଧାର ପକ୍ଷୀ
ଉପରେ ବସି ବଳି ଦ୍ଵୀପର ବସିଯାମାନେ
ଆସନ୍ତି, ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ କୁମ୍ଭିକା
ଅଞ୍ଚଳରେ ଦେଖା ଦେଇଛି । ଏକଥା
ସେଠାରେ ଥିବା ଆମ ଚେ ନିଆଁହୁଳି
ଦେଖାଇ ସଙ୍କେତରେ ଜଣାଇ ଦେଇଛି ।”

ସେ ଶବ୍ଦର ପାଇ ଉଦ୍ଧାସ ଚନ୍ଦ୍ରସେନକୁ
କହିଲା, “ଗୁଲ୍, ବିଳମ୍ବ ନକରି ଆମେ ସଙ୍ଗେ
ସଙ୍ଗେ ବାହାରିଯିବା । ତମ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇ
ନେଇ ଯାଉଥିବା ଦୁଷ୍ଟର ଆଗମନ ଘଟିଲାଣି ।”

ସମସ୍ତେ ତରତର ହୋଇ ଭୋଜନ ଶେଷ
କରି ଉଦ୍ଧାସର ଅନୁସରଣ କଲେ । ଉଦ୍ଧାସ

କହୁଥିବା ଯିବା ମାର୍ଗର ଅନ୍ଧ ବନ୍ଧୁକ ଗୁଳି
ସାଥରେ ରଖିଲା ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ
ଦିଗକୁ ପଠାଇଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ବଳି ଦ୍ଵୀପର ଅଗଭୂଜମାନଙ୍କୁ
ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ଉଠିଲା ଓ ଅଳ୍ପଦୂର
ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି । ରକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ
କରିଥିବା ସେ ଜୀବମାନେ କେତେ ଭୟଶୀ
ହୋଇଥିବେ !

ଦୁର୍ଗ ପାରି ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଓ ଉଦ୍ଧାସ
ପୁର ଦିଗର ଜଙ୍ଗଲ ପଥରେ କିଛିଦୂର
ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ହଠାତ୍ ମନସ୍ତେ ପ୍ରବ୍ୟ
ସ୍ଵରରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ଦୁର୍ଗ ଅଞ୍ଚଳରୁ
ଭୟଶୀ ଶବ୍ଦ ଆସିଲା । ଡେଣା ପିଟିବାର ଶବ୍ଦ
ସାଙ୍ଗକୁ ଅନେକ କଣ୍ଠର ଚିତ୍କାର ବା ଶୁଭ୍ରଥାଏ ।

ସମସ୍ତ ଦୁର୍ଗ ଆମେ ଅନୁଲେଖି । ଦୁର୍ଗ
ଉପରେ ପ୍ରକାଶ ଦେଖା ମେଲି କେତେକ
ଅତିକାୟ ପକ୍ଷୀ ଉଡୁଥିବାର ସମୟେ ଦେଖି-
ପାରିଲେ । ଦୁର୍ଗର ରକ୍ଷାମାନେ ମହାଲ୍ ମାନ
ଉପରକୁ ଚୋଲି ସେମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇଦେବା
ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ସେହିମାନେହିଁ
ଚିତ୍କାର କରୁଥିଲେ ।

“ଉତ୍ତାସ ! ଏ ବିକଟ ପକ୍ଷୀମାନେ କ’ଣ
ତମ ଦୁର୍ଗ ଦଖଲ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ?
ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବାସ୍ତବିକ କ’ଣ ?”
ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ପଚାରିଲେ ।

“ପକ୍ଷୀମାନେ କିଛି କରୁ ନାହାନ୍ତି ।
ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସବାର ହୋଇଥିବା

ଆମେ ଦୁର୍ଗ ଦଖଲ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ।
ସେମାନେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ
ଆମ ଶୁଭ୍ର ସେନାକମାନେ ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ବାଡ଼ି ଓ
ମହାଲ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇ
ଦେଇଥିଲେ । ଏପରିକି ଗୋଟିଏ ଅବେଦ୍ୟ
ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଥିଲା ମଧ୍ୟ । ଆମେ ତାକୁ ବାଡ଼ି
ପକାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାକାରେ କେତେଥର ଘୁଲାଇବାକୁ
ସେ ନୀଳ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଳ୍ପ କିଛି କହିଥିଲା ।
ଚା’ତାକୁ ଆମେ ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ବାହାର କରି
ପାରିବା ପୁରୁଷ ସେମାନେ । ତା’ ସାଥୀମାନେ
ଆମ ଉପରେ ଦାଉ ସାଧୁବା ମହଲ୍‌ରେ
ଅଛନ୍ତି । ଏଇଆ ହେଲା କଥା । ତେବେ
ଏମାନେ ଆମ ଦୁର୍ଗ ଉପରେ ଅବତରଣ
ମରବାକୁ ସାହସ କରିବେ ନାହିଁ ।” ଉତ୍ତାସ
ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଉତ୍ତାସର କଥା ଶେଷ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ସେମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ଗଛତଳେ ଠିଆ
ହୋଇଥିଲେ, ସେସବୁ ଗଛ ଦୋହଲିବାକୁ
ଲାଗିଲା । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ
ଦୁଇଟି ଅତିକାୟ ପକ୍ଷୀ ବସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ
ଉପରୁ ବ୍ୟାଘ୍ରଚର୍ମଧାରୀ ଗୁରୁଜଣ ମଣିଷ ଭଳି
ଜୀବ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଉତ୍ତାସ, ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ
ଅନୁଚରମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବଣବୁଦ୍ଧା
ଆଡ଼ୁଆଳରେ ଲାଗିଲେ । ସେ ବାବୁଆ

ଲେକେ ଚାଲିଆସୁଥିବା ପ୍ରମାଣିତ । କାହାକୁ
 ନ ଦେଖି ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କଲେ
 ଓ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଆଗାଉ ଦେଲେ ।
 ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ସେ ଅଜଣାୟ ପକ୍ଷୀ
 ଦୁଇଟି ଗୋଟିଏ ସମ୍ପର୍କରୁ ଚାଲିଲେ ।

ସେମାନେ ଉଡ଼ୁଥିଲେ ବୋଲି ମିଳା
 ସେମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି,
 ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷୀ ବୋଲି କହୁଥିବା
 ଅର୍ଥ ବିଶେଷ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ନାକ ଓ
 ଦାନ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ଦେଖାଯିବା ମନେ ମନେ
 ସେମାନଙ୍କର ଟିକି ଟିକି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବି ଦିଲ ।
 ସେମାନଙ୍କ ଉଡ଼ିବା ପ୍ରାୟ ଆଠ ଫୁଟ ।

ଉଦାସ ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କୁ ଧୀର କଣ୍ଠରେ
 କହିଲା, “ସେ ବ୍ୟାଘ୍ରବର୍ମାଣ ପ୍ରାଣୀକୁ ଭୟ
 କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ । ଭୟ ଏହି
 ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ । ଏ ପ୍ରାଣୀମାନେ ସେ ଆବେଶ
 ମାନଙ୍କର ବାହକ ମାତ୍ର ନୁହନ୍ତି, ରକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ।
 ଆମେ ସେ ଆବେଶମାନଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ଡେଇଁ
 କଲେ ଏ ପକ୍ଷୀମାନେ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ
 କରି କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରି ଦିଅନ୍ତି । ଆମର ଜଣେ
 ଅନୁଚର ଏ ପକ୍ଷୀଙ୍କ କବଳରେ ପଡ଼ି ଜୀବନ
 ଦେଇଛି ମଧ୍ୟ ।

ସେ ବାଘୁଆ ଲୋକ ଦୁଇଟି ବଣ ଭିତର
 ଦେଇ ଅଗ୍ରସର ଚାଲିଆସୁ । ଅଜଣାୟ ପକ୍ଷୀ
 ଦୁଇଟି ଦୋହଲି ଦୋହଲି ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ
 ଚାଲିଆସୁ ।

“ଏ ପ୍ରାଣୀ ଦୁଇଟି ଆଗରେ ଦିଶୁଥିବା
 ପାହାଡ଼ ତଳ ବନ୍ଧି ଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଉ ।
 କେତେଜଣ ଗର୍ବିତ ଲୋକ ଆଜି ହରଣିଗୁଲ
 ହୋଇଯିବେ !” ଉଦାସ କହିଲା ।

“ସେମାନେ ସେ କାମ କରନ୍ତେ, ଅତି
 ଆମେ କେବଳ ଅନାଇ ରହିଥିବା ? ମୋ
 ପ୍ରଜାକୁ ରକ୍ଷା କରିବାର କୌଣସି ଉପାୟ
 ନାହିଁ ?” ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଉକ୍ଷିତ ଭାବରେ
 ପଚାରିଲେ ।

ବିମର୍ଷ ଭରେ ଶେଷ ଉଦାସ କହିଲା,
 “ବାସ୍ତବିକ, ଆମେ କିଛି କରି ପାରିବା ନାହିଁ ।
 ଯଦି ବଢ଼ି ଦ୍ଵୀପର ଏ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଏହିଆ
 ପାଆନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍, ଏ ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧ୍ୟ

ସାଙ୍ଗରେ ନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସିଧା ସେମାନଙ୍କୁ ଚୋରବେଳେ ଶାଈ ପକାନ୍ତି ।”

ଉତ୍ତାସ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ କଥାବାଣୀ କରୁ କରୁ ଟିକିଏ ଆଗେଇ ଯାଇ ଗହଳ ଲତା ପତ୍ରପୁର୍ଣ୍ଣ ଗୋଟିଏ ଗଛ ମୂଳରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ପେଟୁ ଅଟନ୍ତୁ ବିକୃତ କଣ୍ଠରେ ଶବ୍ଦ । ସତେ ଅବା ସେ କୌଣସି ସଙ୍କେତ ଦେଉଛି ! ଆଗରେ ଥିବା ବାଘୁଆ ଲେକେ ଚମକି ପଡ଼ି ପଛକୁ ଅନ୍ତାଇଲେ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଭଣ୍ଡ ଚକ୍ରମୟ କଲ । ସେ ଅତିକାୟ ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟ ଦିକଟ ଶବ୍ଦ କଲେ ।

“ସେମାନେ ଆମକୁ ଦେଖି ପକାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ମନେ ହୁଏ !” ଉତ୍ତାସ ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ

ଆଡ଼େ ଅନ୍ତାଇ କହିଲା । ତା’ପରେ ସେ ଚରବରରେ ତା’ ଅନୁଚେମାନଙ୍କୁ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା । ସେମାନେ ଦୁଇ ଦଳ ହୋଇ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ପର ମହୁର୍ତ୍ତରେ ଦେଖାଗଲା ସେ ଅତିକାୟ ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟି ଉତ୍ତାସ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ପକ୍ଷୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ବାଘୁଆ ଲେକ ଦୁଇଟି ଭଣ୍ଡ ଟେକି ଦୌଡ଼ି ଆସୁଥିଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଚରବାଣ ବାହାର କଲେ । ଉତ୍ତାସ ନିଜ ପଥର ଗଦା ଉଠାଇ ଗର୍ଜନ କରି ଆଗକୁ ବୁଦ୍ଧି ପଡ଼ିଲା । ତା’ ଗଦା ପ୍ରହାରରେ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀଟି ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବେଗରେ ତା’ ଉପରକୁ ବୁଦ୍ଧିପଡ଼ି ତା’ କାନ୍ଧରେ ବସି ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଟେପୁ ଦ୍ଵାରା ଆଘାତ କରୁଥିଲା ।

ସେହି ସୁଯୋଗରେ ଉତ୍ତାସର ରକ୍ଷସ ଅନୁଚରମାନେ ଆସି ବାଘୁଆ ଲେକକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ଭ୍ରଷଣ ଲଢ଼େଇ ଲଢ଼ିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଆଗକୁ ଯାଇ ଜଣେ ବାଘୁଆକୁ ଶେଷ କରିଦେଲେ ।

ଉତ୍ତାସ ନିଜ ଶତ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନଦେଇ ଅତିକାୟ ପକ୍ଷୀ ସହ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥାଏ । ଶାଳି ଉତ୍ତାସ ଯେ ଆହତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ନୁହେଁ, ତା’ର ଅନେକ ସେବକ ମଧ୍ୟ ରକ୍ତାକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । କେହି କେହି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇ ଆଉ ଉଠିପାରୁ ନଥାନ୍ତି ।

ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ ଚରାବାସ ମାଡ଼ରେ କାନ୍ଦି
ମାରିବାଦିଆ ମରିଥିଲା । ତା ପରେ କେହି
ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଦା ନୁହେଁ ।
ମାଡ଼ଗଲେ, ସେମାନେ ବାହା ଧୁଳିରେ ପା
ବଜାଇ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ । ସଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗ
ମାଲିକା, ପଣ ଦୁଇଟି ଆସି ସେମାନଙ୍କ
ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ସେମାନେ
ବି ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିବାରୁ ଲାଗିଲେ । ଉଦାସ
ନିଜର ପ୍ରଣେ ଗଦା ବୁଲାଇ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ
ଅଡ଼କୁ ଫିଙ୍ଗିଲା ବେଳକୁ ସେ ପକ୍ଷୀ ତାକୁ
ଅକ୍ଷେପରେ ନିଜ ଧୂଳିରେ ଧରି ପକାଇ ତଳକୁ
ପକାଇ ଦେଲା ।

ବାଦୁଆମାନେ ଦୁଇ ପକ୍ଷୀ ଉପରେ
ଯଥାଶୀଘ୍ର ସବାର ହୋଇଗଲେ ଓ ପକ୍ଷୀ
ଦୁଇଟି ଡେଣା ପିଟି ଆକାଶକୁ ଉଠିଗଲେ ।

ଉଦାସ ପାଶକୁ ଯାଇ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ତାଙ୍କୁ
ପଚାରିଲେ, “ତୁମର ଆଦାତ ଖୁବ୍ ମାରାତ୍ମକ
ନୁହେଁ ତ ?”

ନିଜର ଚକ୍ର, “ମୋ ଚକ୍ର
ଆମର ଆଦାତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମର ଆଦାତ
ଆମର ଆଦାତ ଚକ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗିବା ଅଟେ,
ଯୋଗ ସମାଜର ଅନ୍ତରାଳ ମଧ୍ୟରେ ।”

“ସୁଦୃଢ଼ତା ପାଇଁ ତୋ ଚକ୍ରକୁ
ଅତି ଗୁରୁତ୍ବ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିବ ।”
ଚନ୍ଦ୍ରସେନ କହିଲେ ।

“ତେଜୁପତିର କେବଳ ଜଣେ ମହାହୁଁ ?”
ଉଦାସ ପଚାରିଲା ।

“ହଁ ।” ଏହି ଉତ୍ତର ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
ନିଜ ସୈନିକମାନଙ୍କୁ ଅନାଇ କହିଲେ,
“ତମମାନଙ୍କଠାରୁ ଯେପରି ବାରିତର ଅଣା
କରୁଥିଲ, ତାହା ପାଇଲି ନାହିଁ । ତମେମାନେ
ଯଥାର୍ଥ ସାହସର ପରିଚୟ ଦେଇ ନାହିଁ ।”

ସୈନିକମାନେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ରହିଲେ ।
ଉଦାସ ଦୁଇଜଣ ରାକ୍ଷସ-ଫେବକ କାନ୍ଦରେ
ଭରା ଦେଇ ଠିଆ ହେଲା ଓ ତା’ ଦୁର୍ଗ
ଆଡ଼େ ଚାଲିଲା ।
(ହିମଶ)

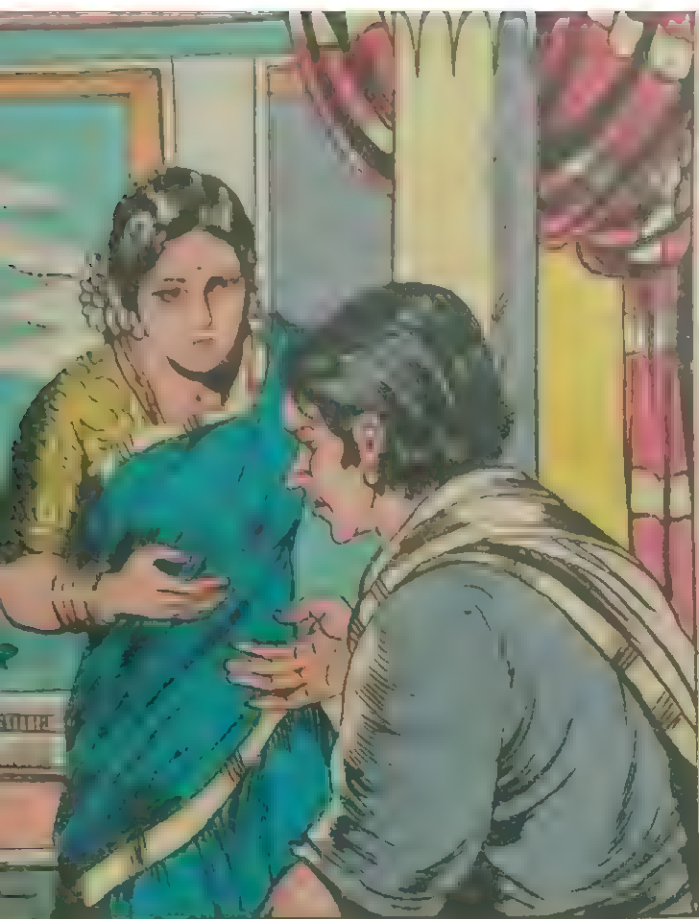

ଲୋଭ ନା ବିବେକ ?

ନିଶା ଶରଜୁଥାଏ । ତୁହାକୁ ତୁହା ଶାତଳ ପବନ ସାଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ ପିଟୁଥାଏ । ବଜ୍ରଧ୍ବନି ଓ ଶୂନଶ୍ବାପଦଙ୍କ ରତ ମଝିରେ ଶୁଭୁଥାଏ ଅଶ୍ବେଶ୍ବମାନଙ୍କ ଅଛନ୍ଦାସ୍ୟ । ଘନଘନ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଦିଶିଯାଉଥାଏ ଭୟାବହ ମୁହଁଟିମାନ ।

କିନ୍ତୁ ରାଜା ବିହମାର୍କ ତଳେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ ବୋଧ ନକରି ଘୁନବାର ସେ ପ୍ରାଚୀନ ବୃକ୍ଷଟି ପାଖକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ଓ ବୃକ୍ଷାବେଦଣ କରି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଉତ୍ତାର ଆଣିଲେ । ତେବେ ତା'ପରେ ଶବ୍ଦଟିକୁ କାନ୍ଥରେ ପକାଇ ରାଜା ସେ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ମାତ୍ରେ ଶବ୍ଦଟି ବେତାଳ କହିଲା, “ରାଜା ! ଏ ଭୟଙ୍କର ସ୍ବତ୍ରେ ତୁମେ ଯେପରି ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ, ତାହା ଅସାଧାରଣ ସାହସ ଓ ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ

ବେତାଳ କଥା

ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଦେଖାଯାଏ ଲୋକେ ଅସଲ ସମୟରେହିଁ ଭୁଲ କରି ବସନ୍ତି । ତୁମେ ସେପରି କରିବ ନାହିଁ ତ ? ଗୋଟାଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଉଛି । ମନ ଦେଇ ଶୁଣ । ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରମଭାର ଲଢ଼ବ ମନେ ହେବ ।”

ବେତାଳ ଗପିନୀ :

ଶିବପୁର ସହରରେ ରାମାନନ୍ଦ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ଥିଲେ; ନାମ କୁମାର ଓ ଜୟଦେବ । କୁମାର ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର, ହେଲେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଅଳସୁଆ । ଜୟଦେବ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ବବେକା ।

ରାମାନନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ଵା ମରିହତେ । ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଦିନ ବାହାରେ ନାହିଁ, ଏହି ଧାରଣାରେ ଦୁଇ ପୁଅକୁ ଶୀଘ୍ର ବବାହ କରାଇବାକୁ ଛିରି ଜାଲେ । ଯେହୁ ସହରରେ ଥିଲେ ସୁଧାକର ନାମକ ଆଉ ଜଣେ ବେପାରୀ । ତାଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ଝିଅ ଥିଲେ । ଦୁହେଁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ।

ସୁଧାକର ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅକୁ ରାମାନନ୍ଦଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ସହ ବବାହ ଦେବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ପକାଇଲେ । ରାମାନନ୍ଦ ଏଥିରେ ଆନନ୍ଦରେ ରାଜି ହେଲେ ।

ସୁଧାକରଙ୍କ ବଡ଼ ଝିଅ ଅବଶ୍ୟ କୁମାରକୁ ବିଭା ହେବା ନାମନ୍ତେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି କଲ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସାନଝିଅ ଜୟଦେବକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ମନା କରିଦେଲା । କାରଣ, ଜୟଦେବ ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ନୁହେଁ । ଜୟଦେବ ଏଥିରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଲା, କିନ୍ତୁ କିଛି କହିଲ ନାହିଁ ।

କୁମାର ସହ ସୁଧାକରଙ୍କ ବଡ଼ ଝିଅର ବାହାଘର ହୋଇଗଲା । ଏହାର କିଛିଦିନ ପରେ ରାମାନନ୍ଦ ପରଲୋକ ଗମନ କଲେ ।

ଜୟଦେବ ମନଦେଇ କାମଦାମ କରୁଥାଏ । ତା’ ବବାହ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନରୁ କିଛି କିଛି ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ବବାହ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି କହିଦେଲା । ବଡ଼ଭାଇ ତ ସହଜେ ଅଳସୁଆ; ସେ ବା ସେ ଦିଗରେ

ତେର ଦେବ କହିଲେ? ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ।
ଜୟଦେବ ସେ ବସନ୍ତରେ କିଛି ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ
କରୁ ନଥାଏ ।

ପରେ ପରେ ଦିନେ ଜୟଦେବ ଏକୃଷ୍ଣ
ବସିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ କୁମାରର ସ୍ତ୍ରୀ ଯାଇ
ତାକୁ କହିଲା, “ଦେବର ଜୟଦେବ ! ତମକୁ
ଗୋଟିଏ କଥା ଖୋଲଖୋଲି ଶ୍ରବଣେ
କହିବ ?”

“ହଁ, ନୂଆବୋଉ, ନିଶ୍ଚୟ କହିବ !”

“କଥା କ’ଣ କି, ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତ
ସବୁବେଳେ ତୁମ୍ଭରୁ ବସିଥାନ୍ତି । ତମେ
ତାଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୁଦ୍ଧିମାନ । ପୁଣି
ତମେ ମୋ ଉପରେ ରାଗିଥିବା କଥା ।
ତେଣୁ ମୋ କପାଳ ମନ୍ଦ ! ତେବେ, ତମ
ସହ ଆମେ ତଳକୁ କିପରି ?” କୁମାରର
ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା ।

ଜୟଦେବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, “ମୁଁ
ତମ ଉପରେ ରାଗିବାର କାରଣ ?”

“କାରଣ ହେଲା, ମୋ ସାନ ଭଉଣୀ
ତମକୁ ବିଷା ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଲା !”

“ସେ ବସନ୍ତରେ ମୁଁ ମୋତେ ରାଗି ନାହିଁ ।
ଯଦି ରାଗିବି, ତେବେ ସିନା ମୋ କପାଳ
ଉପରେ ରାଗିବି ନହେଲେ ସେ ହିଁ ଉପରେ
ରାଗିବି । ତମ ଉପରେ ରାଗିବାର କାରଣ
କ’ଣ ହୋଇପାରେ ? ତମେ ଭୁଲ ବୁଝିଛ ।
ତ’କଥା ବାବଦ ଦିଗରେ ମୋର ଆଗ୍ରହ

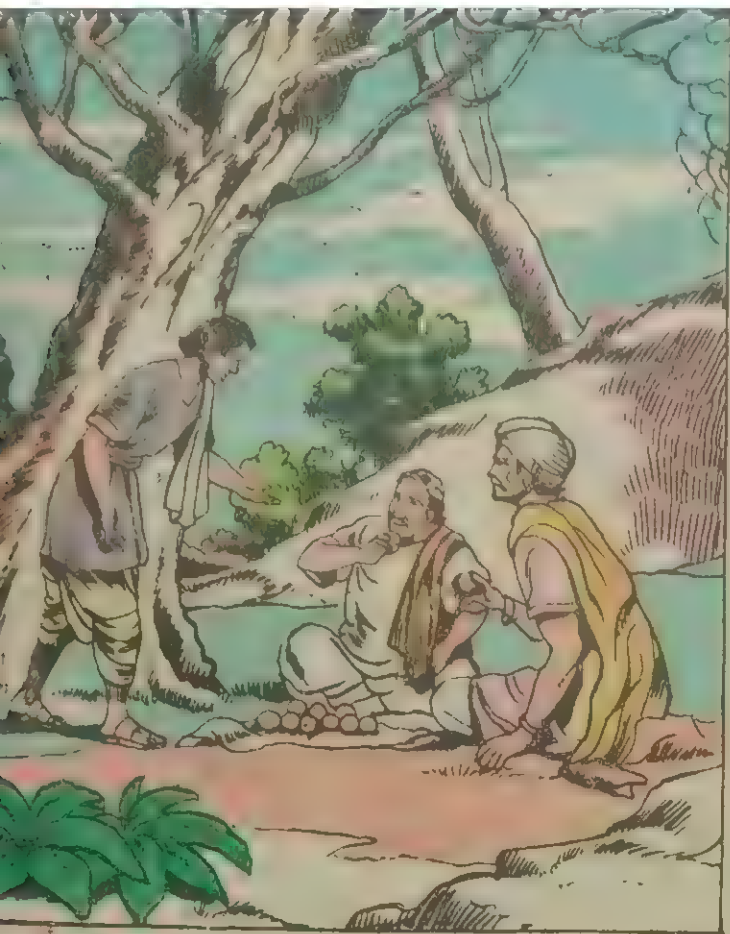

ନାହିଁ । ମୁଁ ମନକଲେ ବା ଶେଷା କଲେ
ତମ ଭଉଣୀଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ହିଁ ବାହା
ହୋଇ ପାରିବି ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ।
ସଂସାରରେ ସବୁ ହିଁ ଖାଲି ବରର
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନାଇ ବସି ନଥାନ୍ତି ।”
ଜୟଦେବ କହିଲା ।

ଜୟଦେବର ନୂଆବୋଉ ତା’ କଥା ଉପରେ
କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାଭଳି ମନେହେଲା
ନାହିଁ । ସେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଶ୍ରବଣାଏ ।

ଜୟଦେବ ପଚାରିଲା, “ତମେ କୋଟକଟ
କିଛି ଗୁରୁତର କଥା କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ !”

“ହଁ, ମୋର ଗୋଟିଏ ବେଶେ ପ୍ରସ୍ତାବ
ଅଛି ।” ତା’ ନୂଆବୋଉ କହିଲା ।

ଜୟଦେବ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ବରରେ ପଚାରିଲା,
 “ଓଃ, ଆଜ୍ଞା, ତମେ ତେବେ କହୁଛ କ’ଣ ?
 ମୁଁ କ’ଣ କଲେ ଅସୁବିଧା ଲାଗିବ ନାହିଁ ?”

“ଆମେ ଭିନେ ହୋଇଯିବା ଚାଲୁ । ଅଲଗା
 ଅଲଗା ଭଳିଲେ ମୋତେ ଅସୁବିଧା ଲାଗିବ
 ନାହିଁ ।”

“ନିଶ୍ଚୟ, ନିଶ୍ଚୟ !” ଜୟଦେବ କହିଲା ।

“ଆଉ ଗୋଟାଏ କଥା । ତମ ଭାଇ ତ
 ଅଳସୁଆ ବୋଲି ଜାଣି । ସମସ୍ତେ ଅଧା ଅଧା
 ନକରି ତାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ବେଶି ଦେଲେ ଭଲ
 ହେବ ।” କୁମାରର ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା ।

“ମୁଁ ବରଂ ପୁର ସମସ୍ତେ ଦେଇ
 ଦେଉଛି ।” ଏହା କହି ଜୟଦେବ ସେଠାରୁ

ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଓ ଚତୁଷଶାତ୍ ସର ଛାଡ଼ି
 ଚାଲିଗଲା ।

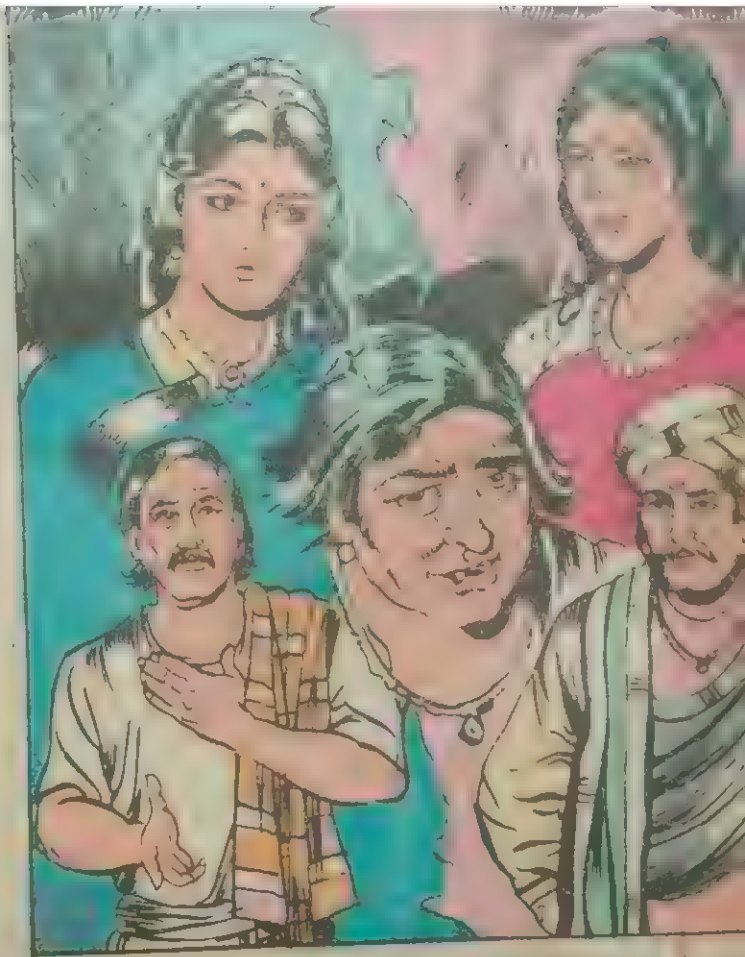
ସେ ବଣ ଭିତର ଦେଇ ନିରୁଦ୍ଦେଶ ସ୍ବରରେ
 ଚାଲିଥାଏ । ଝୁପଣ ଭୋକ ଲାଗିଲା । ସେ
 ଗୋଟାଏ ଗଛ ତଳେ କିଛି ପାଲେ ଆସୁ
 ବୋଲିଲା । ସେତକିବେଳେ ଅଦୂରରେ
 ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ପଡ଼ିଥିବାର ସେ ଦେଖିଲା ।
 ଆମ୍ବତଳ ତଳେ ଥୋଇ ସେ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ।

“ଆରେ ଭାଇ, ତମେ ଆମକୁ ବଞ୍ଚାଅ ।
 ଡାକୁଦଳ ଆମକୁ ବେଦମ ପିଟି ସବୁ ପଇସା-
 ପତ୍ର ଲୁଟି ନେଲେ । ଟିକିଏ ପାଣି ଆଣି
 ଦେଇ ପାରିବ ?” ଜୟଦେବ ଏଣେତେଣେ
 ବହୁତ ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି କରି ଶେଷକୁ ପାଣିର
 ସନ୍ଧାନ ପାଇଲା ଓ ଆଣିଦେଲା । ତା’ପରେ
 ସେ ଚୋଲିଥିବା ଆମ୍ବତଳ ଆଣି ଦେଲା । ସେ
 ଲୋକ ଦୁଇଜଣ ସବୁତଳ ଆମ୍ବ ଖାଇଦେଲେ ।
 ଆଖପାଖରେ ଆଉ ଫଳ ନଥିଲା । ଏକେତେ
 ଜୟଦେବକୁ ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା, ପୁଣି ଦୌଡ଼ା-
 ଦୌଡ଼ି କରି ସେ ଆହୁରି ଡାକୁଆ ହୋଇ
 ଯାଇଥାଏ । ସେକଥା ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବୁଝିପାରି
 ଲକ୍ଷ୍ମିତ ହେଲେ ।

ଜୟଦେବ ଜାଣିଲା, ସେ ଦୁଇଜଣରୁ ଜଣେ
 ହେଲେ ଜମିଦାର ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ତାଙ୍କ
 ଗୁମାସ୍ତା । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ
 ଜୟଦେବ ତା’ ନିଜ କଥା ନିଶ୍ଚୟରେ
 କହିଗଲା ।

ଜମିଦାର ଓ ଗୁମାସ୍ତା ବୁଝିଲେ, ଜୟଦେବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ମଣିଷ । “ମୋର ଜଣେ ଭଲ ସହକାରୀ ଦରକାର । ତମେ ମୋ ସିରସ୍ତାରେ କାମ କରିବ ଗୁଲ ।” ଜମିଦାର କହିଲେ । ଜୟଦେବ ଶୁଣି ହୋଇ ତାଙ୍କ ସହ ଗଲ । ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କ ଘରେ ତା’ର ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା । ସିରସ୍ତାରେ ସେ କାମ କଲା । କେଇମାସ ଭିତରେ ଜମିଦାର କାମ ଶୁଭ୍ ଶୁଙ୍ଖଳିତ ହୋଇଗଲା । ଜୟଦେବର ପରାମର୍ଶରେ ଜମିଦାର ବେପାରରେ ପୁଞ୍ଜି ଲଗାଇଲେ ଓ ବର୍ଷ ଶେଷକୁ ବହୁତ ଲାଭ କଲେ । ସେ ସେଥିରୁ ଅଧେ ଜୟଦେବକୁ ଦେଇ ଦେଲେ । ଜୟଦେବ ପାଇଁ ଘର ତୋଳି ଦେଲା । ସେ ଧନୀ ବୋଲି ପରିଗଣିତ ହେଲା । ଜମିଦାର ତା’ ଉପରେ ସବୁ କଥାରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲେ ।

ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କର ମନୋରମା ବୋଲି ହିଅଟିଏ ଥାଏ । ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ । ସେ ମନେ ମନେ ଜୟଦେବକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତା’ ସହ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ କିପରି ପକାଇବ, ଏହା ବୁଝିପାରୁ ନଥାଏ । ତେଣେ ଜମିଦାରଙ୍କର ବି ସୁମତ ନାମରେ ହିଅଟିଏ ଥାଏ । ସେ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେଁ । ସେ ବି ଜୟଦେବକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥାଏ । ମନୋରମା ଓ ସୁମତ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଶୁଭ୍ ଅନୁରକ୍ତ ଥିଲେ ।

ମନୋରମା ନିଜ ମନକଥା ସୁମତକୁ କହିବାକୁ ଠିକ୍ କଲା । ସୁମତ ବି ନିଜ ମନକଥା ମନୋରମାକୁ କହିବାକୁ ଠିକ୍ କଲା । ଦୁଇ ସଖୀ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଦେଖିଲେ ଦୁହେଁ ଜଣକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି ! ଦୁହେଁ ଛିରି କଲେ, ଜୟଦେବ ଉପରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ଭଲ ହେବ । ସେ ଯାହାକୁ ଚାହୁଁ, ବିଚ୍ଛା ହେବ । ଜମିଦାର ଓ ଗୁମାସ୍ତା ଦୁଇଜଣଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଜାଣିଲେ ଓ ଶୁଣି ହେଲେ । ଜଣେ ତୁଟାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଗିଆରେ ସେ ଦୁହେଁ ଜୟଦେବକୁ ଏକଥା ଜଣାଇଲେ ।

ଜୟଦେବ ପ୍ରଥମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । କାରଣ ମନୋରମା ଓ ସୁମତ ଉଭୟଙ୍କ ପ୍ରତି ତା’ର

ସଦ୍‌ଭାବ ଥିଲା, ତେବେ କାହାକୁ କାହା ଦେବା
ବିଷୟ ସେ ଭାବି ନଥିଲା । ସେ କିଛି ସମୟ
ଚିନ୍ତା କରି ସୁମତିକୁ ବନ୍ଧା ଦେବା ବୋଲି ନିଜ
ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଜଣାଇଲା ।

ଜମିଦାର ଓ ଗୁମାସ୍ତା ଉଭୟେ କହିଲେ,
“ଜୟଦେବ ବାସ୍ତବିକ ବିବେକୀ !”

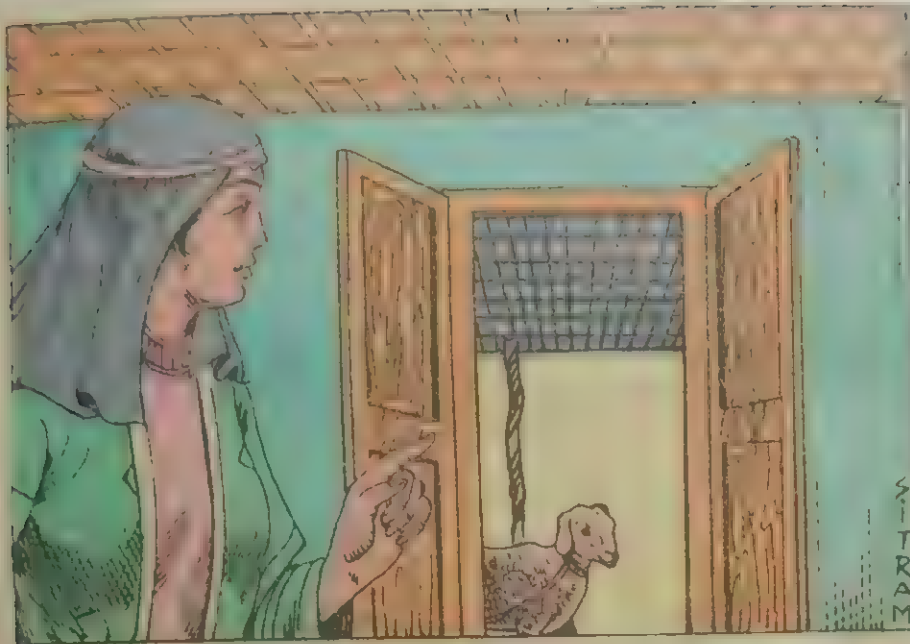
ବେତାଳ ଟଙ୍କା ଚୁପ୍ ରହି ତା’ପରେ
ଜାରି କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, “ରାଜା ! ଜୟ-
ଦେବକୁ ତା’ ନିଜ ସହରର ବଣିକର ଝିଅ
ନାମସହ କଲବେଳେ ସେ ମନେ ମନେ
ଭାବିଥିବ, ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ଦିନେ ସେ
ଆହୁରି ସୁନ୍ଦରୀ କନ୍ୟା ବିବାହ ହେବ । ତେବେ
ମନୋରମାକୁ ସେ ବିବାହ ନ ହେଲ କାହିଁକି ?
ଜମିଦାରଙ୍କ ଟଙ୍କା ପ୍ରତି ଲୋଭ ଯୋଗୁଁ ସେ
ଏପରି କଲଟି ? ପୁଣି ଜମିଦାର ଓ ଗୁମାସ୍ତା
ତାଙ୍କୁ ବିବେକୀ ବୋଲି କହିବାର ହେତୁ
କ’ଣ ? ରାଜା ! ପାରିଲେ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର
ଦିଅ । ଉତ୍ତର ଦେବାର ଶକ୍ତି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ

ଯଦି ମାରକ ରହିବ, ତେବେ ତମ ମୃତ୍ୟୁ
ହେବ ସ୍ୱାଭାବିକ ।”

ସୁମତି ମଧ୍ୟ ବଳୟ ନିଜର ରାଜା ହେମାଙ୍କ
ଉତ୍ତର ଦେଲେ : “ମନୋରମା ଅତିନ୍ତ
ସୁନ୍ଦରୀ । ତେଣୁ ତା’ ପାଇଁ ବରଦ ଅନ୍ଧାବ
ହେବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ସୁମତିକୁ ବିବାହ
ହେବ, ସେ ହୁଏତ ଖାସ୍ ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ
ହେବ । ତାହା ସୁମତି ପ୍ରତି ହେବ ଅନ୍ୟାୟ ।
ଜୟଦେବର ନିଜର ଟଙ୍କା ପ୍ରତି ଲୋଭ ନଥିଲା ।
କିନ୍ତୁ ବିବେକ ବୋଧ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେ
ସୁମତିକୁ ବିବାହ ହେବାକୁ ସ୍ଥିର କଲା । ଜମିଦାର
ଓ ଗୁମାସ୍ତା ତା’ର ଚରଣ ଠିକ୍ ଭାବରେ
ବୁଝିଥିଲେ ବୋଲି ତାକୁ ବିବେକୀ ବୋଲି
କହିଲେ ।”

ରାଜାଙ୍କ ମୌନ ଭଙ୍ଗ ହେବା ମାତ୍ରେ ଶବ
ସହ ବେତାଳ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧରୁ ଖସି ପାଇ
ପୁନଶ୍ଚ ସେ ପ୍ରାଚୀନ ବୃକ୍ଷ ଡାଳରେ ଝୁଲି
ପଡ଼ିଲା ।
(କଳ୍ପିତ)

ମୀର କମଳର ମେଣ୍ଟା

ମୀର କମଳ ଓ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ଜମୀରା ତାସ୍କେଣ୍ଟା ସହରରେ ରହୁଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଗଣ୍ଡବ ସତ, କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଗଣ୍ଡବ ବୋଲି ମନେହୁଏ, ସେତେ ନୁହେଁ । ମୀର କମଳ ଆଖି ପାଖ ଗାଁ ଗଣ୍ଡାକୁ ଯାଇ କିଛି ପନିପରିବା ଆଣି ବିକ୍ରି କରେ ଓ ଦୁଇପଇସା ଉପାର୍ଜନ କରେ । ଜମୀରା ଦିନଯାକ ବୁଲି ବୁଲି ଲୋକଙ୍କଠୁ ସାହାଯ୍ୟ ଭିକା କରି କିଛି ଆଣେ । ଫଳରେ ମୀର କମଳ ଯାହା ଲାଭ ପାଏ, ସେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ । ଜମୀରା ଆଣିଥିବା ଭିକାରେହିଁ ମୋଟାମୋଟି ଚଳିଯାଏ ।

ଦିନେ ଗୋଟାଏ ପଡ଼ିଆ ଭିତରେ ମେଣ୍ଟାଟିଏ ବୁଲୁଥିବାର ମୀର କମଳ ଦେଖିଲା । ଆଖି-ପାଖରେ କେହି ନଥିଲେ । ମୀର କମଳ ମେଣ୍ଟାକୁ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଲା ।

ଆଠ ଦଶଦିନ ଭିତରେ ଘର ପାଖରେ ଥିବା ଘାସତଳ ମେଣ୍ଟା ଚରି ଶେଷ କରିଦେଲା । ତେଣେ ସବୁବେଳେ ମେଁ ମେଁ ହେଉଥାଏ । ଜମୀରା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, “ଏ ମେଣ୍ଟାକୁ କ'ଣ ପାଇଁ ପୋଷୁଛ ? ଏହାକୁ ବିଦାୟ କରି, ନହେଲେ ମୁଁ ବିଦାୟ ନେବି ।”

“ଆରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୁଁ କରୁଛି ।” ଏହା କହି ମୀର କମଳ ଯାଇ ଏଣେତେଣେ ବୁଲୁବୁଲି କରି ଦେଖିଲା, ସହରର କବର ସ୍ଥାନରେ ଘାସ ଭର୍ତ୍ତି । ଶହେ ମେଣ୍ଟା ସବୁଦିନେ ଖାଇଲେ ବି ସରିବ ନାହିଁ । ସେ ଘରକୁ ଯାଇ ମେଣ୍ଟାକୁ ଧରି କବରସ୍ଥାନକୁ ଲେଉଟାଇ ଦେଖାଇ କହିଲା, “ଘର, ମୁଁ ଗଣ୍ଡବ ଲୋକ । ମୋର କେହି ନାହିଁ । ମୁଁ ମଲେ ପଡ଼ୋଶୀ-ମାନେ ଆଣି ଏଇଠି ଥୋଇଦେଇ ଯିବେ । ତମେ ନିଜେ ମୋତେ କବର ଦେବ !”

“ମୋର କେଉଁ ଗରଜ ?”

ଜଗୁଆଳର ଏଭଳି ବେଶାଢ଼ିଆ ଉତ୍ତର ମୀର କମଳ ଆଶା କରୁଥିଲା । ସେ ଗୋଟାଏ ସଲ୍ୟକ ପକାଇଲା ଓ ହସିଦେଇ ମେଣ୍ଟାଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲା ।

“ଏହାର ଅର୍ଥ କ’ଣ ? ତମେ କ’ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? ମେଣ୍ଟା ଧରି ଆସିବାର ଅର୍ଥ ?” ଜଗୁଆଳ ପଚାରିଲା ।

“ସେଥିପାଇଁ ଏ ମେଣ୍ଟାଟିକୁ ତମକୁ ଦେଉଛି ।”

ଜଗୁଆଳ ଏ ସତ୍ତରେ ରାଜି ହେଲା ଓ ମୀର କମଳ ମଲେ ସେ ତାକୁ କବର ଦେବ ବୋଲି ଶପଥ କଲା । ମେଣ୍ଟା ସେଇଠି ରହିଲା ।

ମାସକ ପରେ ସେ ବାଟଦେଇ ଗଲାବେଳେ ମୀର କମଳ ଦେଖିଲା, ମେଣ୍ଟାଟି ହସ୍ତପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ତମଜାର ଦିଶୁଛି । ବହୁ ଦାମ୍ରେ ବନ୍ଦି ହୋଇ ପାରିବ । ସେ ଯାଇ ଜଗୁଆଳକୁ

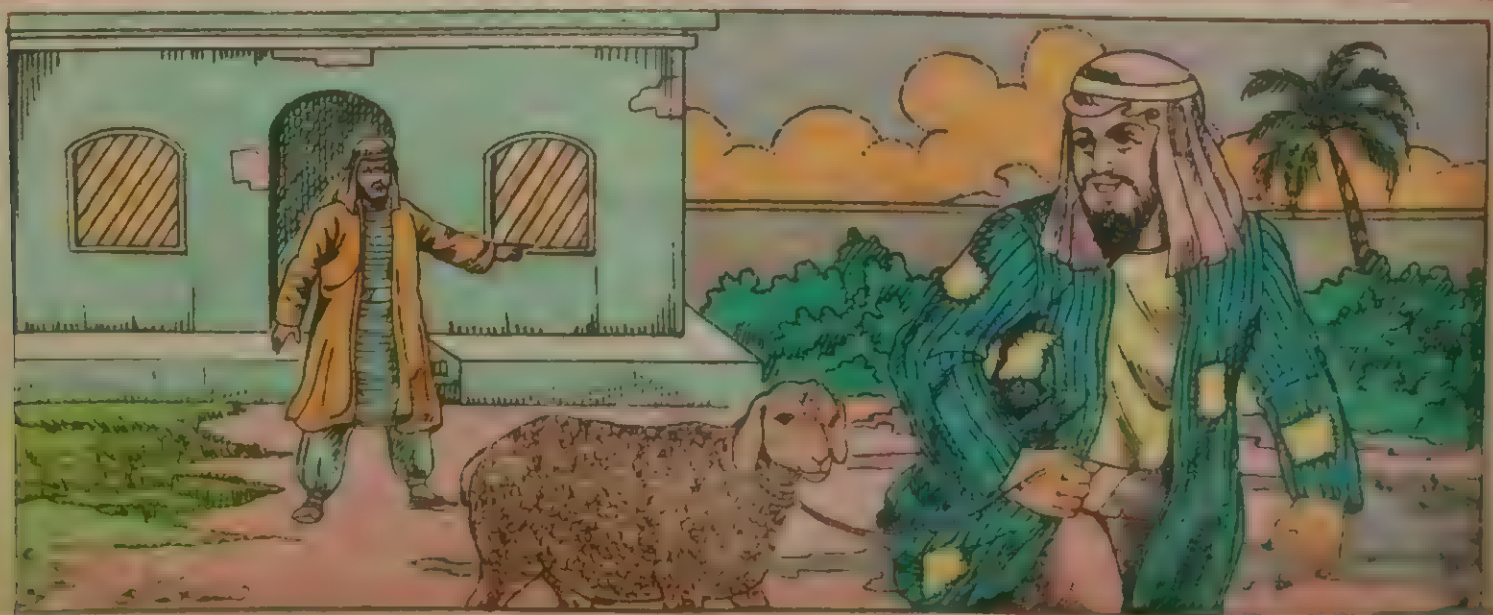
କହିଲା, “ଭାଇ ! ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲ । ତମାଲ ଭଳି ଶିଷ୍ୟରେ ଗୋଟାଏ ଶ୍ରେଣୀ ମଲ ବୋଲି ମୋତେ ଦେଖିବୁ ବାହାଘର ସିନାହିଁ ଚାହୁଁନୁ ହୋଇଛି ।”

“ମୁଁ ଯିବି କାହିଁକି ?”

“ମୁଁ ମଲେ ତମେ ମୋ କବର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବ ବୋଲି ଶପଥ କରି ନଥିଲ ? ତେଣୁ ମୁଁ ଯୁଆଡ଼େ ଗଲେ ତମେ ମୋ ସାଥରେ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ମୁଁ ଯେବେ ମରିବି, ସେବେ ମୋତେ କବର ଦେବା ପରେ ତମର କୁଟି । ଖାଲିଟାରେ କ’ଣ ମେଣ୍ଟା ଦେଇଥିଲି ?” ମୀର କମଳ କହିଲା ।

“ନେଇ ଯା ତୋ ମେଣ୍ଟା ହତଭାଗା । ଯେଉଁଠି ଇଚ୍ଛା ଯାଇ ମର ।” ଏହା କହି ଜଗୁଆଳ ମେଣ୍ଟାଟିକୁ ଘୋଷାର ଆଖି ମୀର କମଳ ଆଗରେ ଗୁଡ଼ିଦେଲା ।

ମୀର କମଳ ତାକୁ ନେଇ ଆନନ୍ଦରେ ବଜାର ଆଡ଼େ ଚାଲିଲା ।

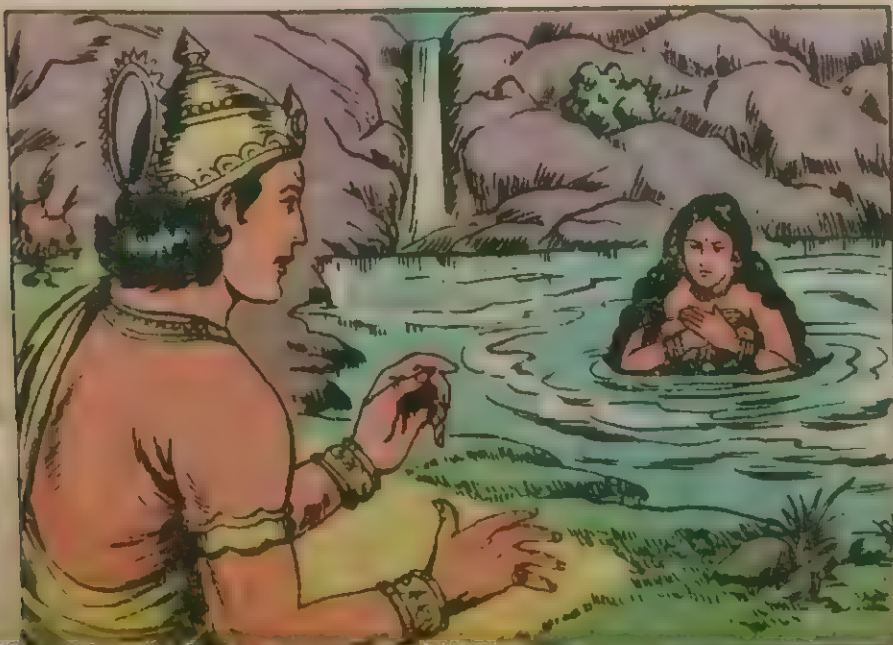
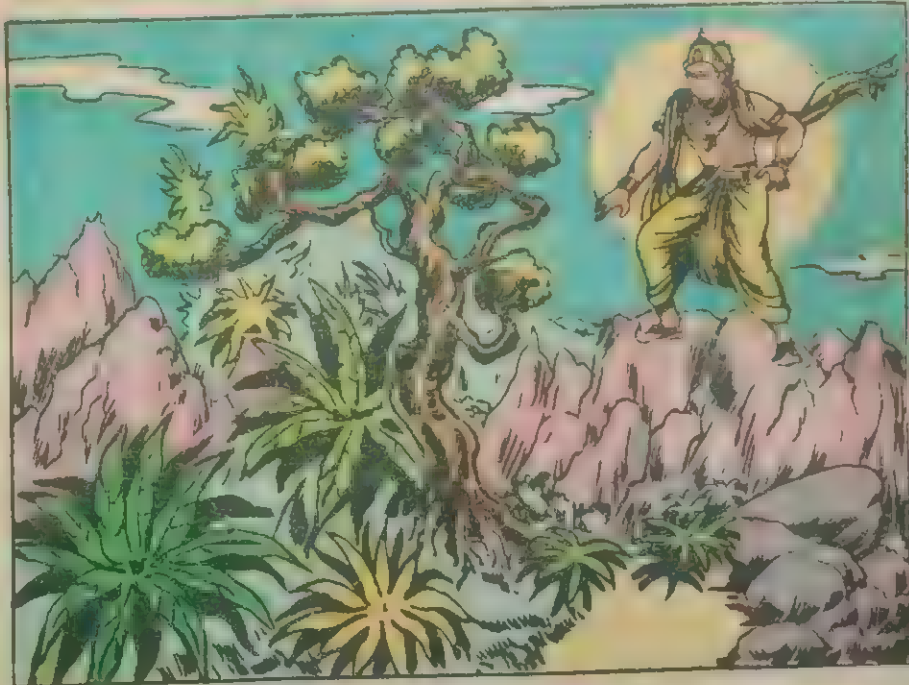

ଭରତର ମନ୍ଦିର

ଶେକୁରାହୋର ମନ୍ଦିରମାଳା

ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ତଳେ ବନ୍ଧ୍ୟା
ପବିତ୍ରମାଳର ପଶ୍ଚିମକୁ ଗୋଟିଏ
ମନୋରମ ଉପତ୍ୟକା ଥିଲା । ଥରେ
ଜହ୍ନଗତିରେ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣକନ୍ୟା ସେ
ଉପତ୍ୟକାସ୍ଥିତ ହ୍ରଦରେ ସ୍ନାନ
କରୁଥିଲା । ସେ ଥିଲା ଏକାକିନୀ ।

ସେ ଉପତ୍ୟକାର ଶାନ୍ତ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ
ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବତା
ସେଠାରେ ମଣିଷ ରୂପରେ ବିଚରଣ
କରୁଥିଲେ । ସେ ପାହାଡ଼ରୁ ପାହାଡ଼କୁ
ଢେଇ ଢେଇ ବୁଲୁଥିବା ବେଳେ
ହ୍ରଦରେ ନିଜ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଦେଖିଲେ ।

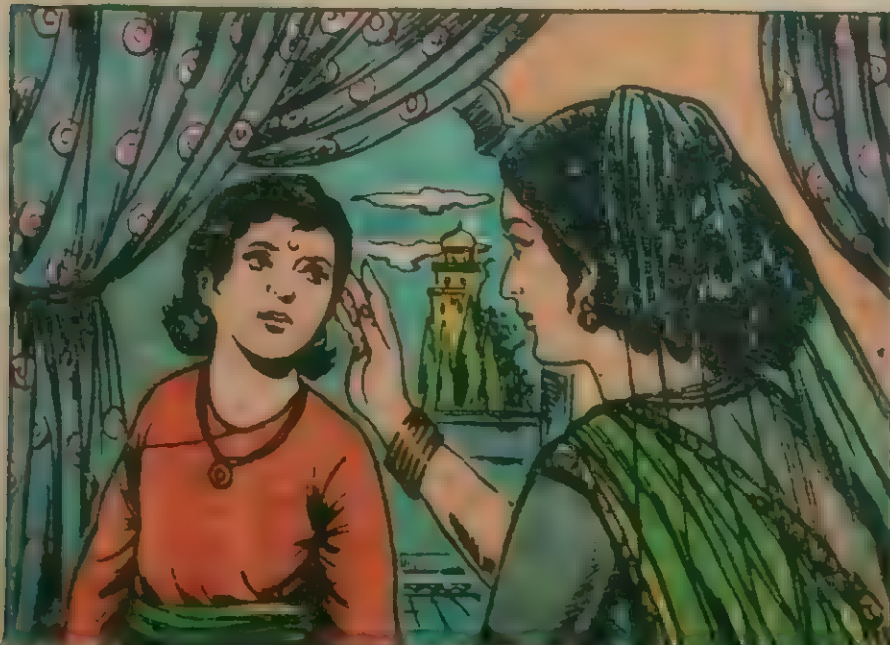
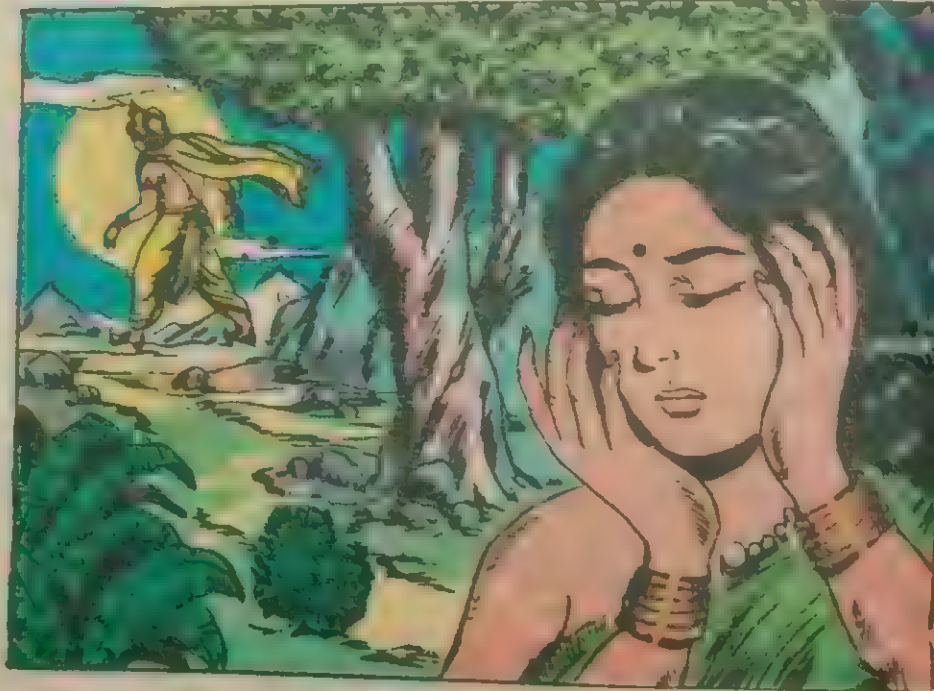

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଭଳି
ସୁନ୍ଦର ସେ ସୁନ୍ଦରତା କନ୍ୟା ଉପରେ
ବି ତାଙ୍କ ଆଖି ପଡ଼ିଲା । ସେ ନିଜ
ଆଖି ଫେରାଇ ନେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ।
କ୍ରମେ କ୍ରମେ ସେ ହ୍ରଦର ପାଖକୁ
ପାଖକୁ ଆସିଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଦେବତା ସେ କନ୍ୟାସବୁ ଗାଆ
ହେଲେ । ସ୍ବପ୍ନ ପରେ ସ୍ବପ୍ନ
ସେମାନଙ୍କର ସ ଶାନ୍ତି ହେଲା । ଚନ୍ଦ୍ର-
ଦେବତା କନ୍ୟାସବୁ ଭୋ ହେଲେ ।
ଗୋପନରେ । କହୁଥିଲେ ବଚନ ।

ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବତା କ୍ରମାଗତ
ସବୁଦିନ ଆସିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ।
ସବୁଦିନ ମଣିଷ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବା
ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କଠିନ ଥିଲା । ସେ
କନ୍ୟାଠୁଁ ଦୟାୟୁ ନେଲେ । କନ୍ୟା
ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ସୁଦ୍ଧା ଦିନେ ଏକ
ଗଜବଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ, ସେ ଏହି
ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ କରିଗଲେ ।

ଯଥା ସମୟରେ ସେ କନ୍ୟାଠୁଁ ସୁନ୍ଦର
ସୁଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲା । ଅଳ୍ପ ବୟସରୁ
ସୁଅ ଗନ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଓ ସାହସର ପରିଚୟ
ଦେଲା । ମା'ଙ୍କ ତତ୍ତ୍ବାବଧାନରେ ସେ
ସୁବା ହୋଇ ସେ ସୁଲଳ ଭାବରେ
ନେତା ହେଲେ ।

କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ସେ ନିଜକୁ ରାଜା
 ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲେ । ସେ
 ରାଜବଣର ନାମ ଦେଲା ଗୁଲେଲୁ—
 କାରଣ ଗୁଲୁ ତାହାର ଉପାତ୍ତ ।
 କ୍ରମେ ସେ ବଣ ବିଖ୍ୟାତ ହେଲା ।
 ଲୋକେ ସେ ରାଜବଣକୁ ବହୁତ
 ଛୋଟା କଲେ ।

ଗୋଟିଏ ଖଜୁରୀ ଗଛତଳେ ପ୍ରଥମେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେବତା ଓ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 କନ୍ୟାଙ୍କ ଭେଟ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି
 ରାଜା ନିଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରାଜଧାନୀର
 ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ଦୁଇଟି ଖଜୁରୀ ଗଛ
 ରୋପଣ କଲେ ଓ ସହରର ନାମ
 ଦେଲେ ଖଜୁରାହୋ ।

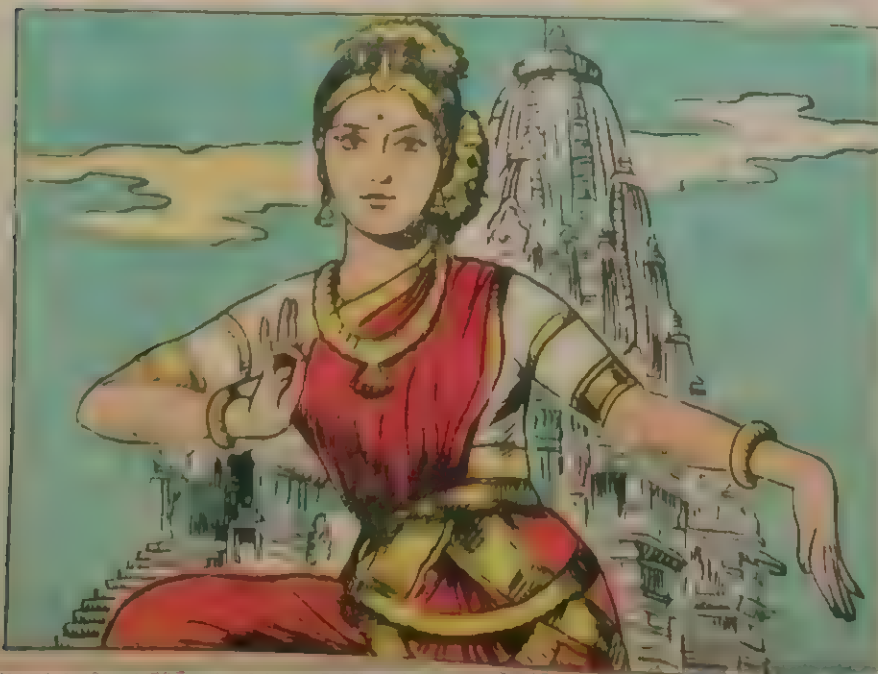
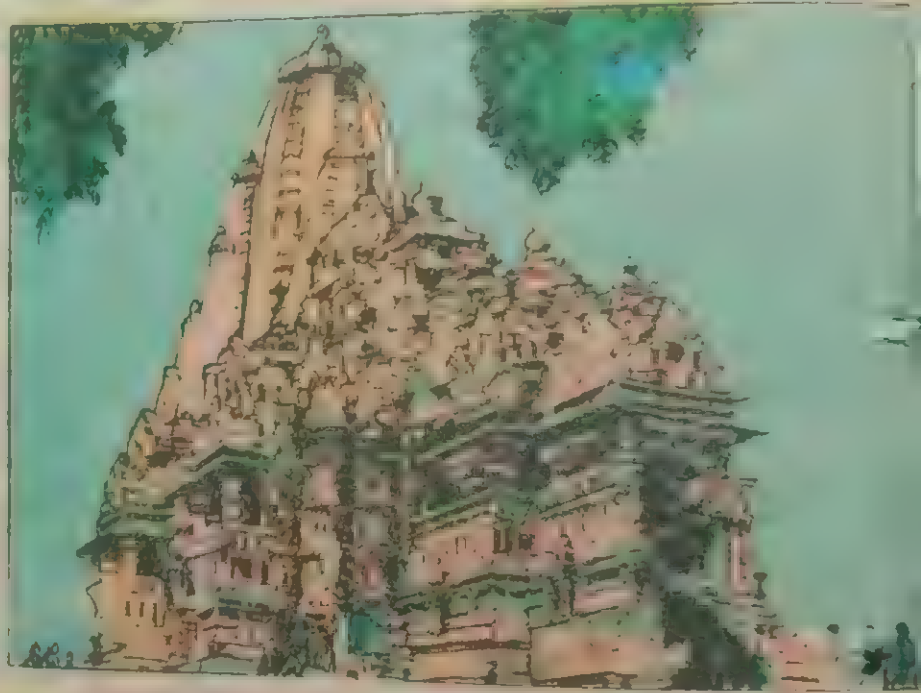
ପୁର କାଳରେ ଖଜୁରାହୋ ସମୃଦ୍ଧ ସହର
 ଥିଲା । ପୃଥିବୀର ଅନେକ ଅଞ୍ଚଳରୁ
 ବର୍ତ୍ତମାନେ ଏ ସହରକୁ ଆସୁଥାନ୍ତି ।
 ଭଲ ଭଲ ରାଜା ଏଠାରେ ବସନ୍ତ
 ମନ୍ଦିର ତୋଳିଲେ । ସେସବୁ ଭିତରୁ
 ଏପାଏ ପଞ୍ଚଶେଷି ମନ୍ଦିର ବ୍ୟାପାନ
 ରହୁଛି ।

ଗେମ ଓ ଏକାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ
ଗୁଜରାଟ ରାଜାମାନେ ବେଶେ
ଧନବନ୍ତୀ ଥିଲେ । ସେହିଭାବେ
ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମିତ
ହୋଇଥିଲା । ଗୁଜରାଟ ବର୍ଣ୍ଣର ପ୍ରତୀକ
ଥିଲା ଏକ ପ୍ରକାର ସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ।

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ମହାଦେବ ମନ୍ଦିର
ଶକ୍ତିପ୍ରଦାନ ସବୁଠାରୁ ବିଶିଷ୍ଟ
ମନ୍ଦିର । ୩୧ ମିଟର ଉଚ୍ଚ ଏହି
ମନ୍ଦିରର ଭବିଷ୍ୟ ଅସୁବ । ଜାତୀୟ
ବହୁ ନିଗ୍ରହ ଉତ୍କଳ ଭାବରେ ଏଥିରେ
ପରିଚିତ କରାଯାଇଛି ।

ମନ୍ଦିରରୁ ପଞ୍ଚତୁମ୍ଭରେ ରାଣୀ ପ୍ରତିବର୍ତ୍ତ
ଏଠାରେ ଏକ ନୃତ୍ୟ ସମାବେଶ
ହୁଏ । ଏ ପ୍ରାଚୀନ ଗୌରୀଶଙ୍କର ଓ
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାସିକ ସ୍ଥାନ ସୁନ୍ଦର ଆନନ୍ଦ-
ପୁଷ୍ପରତ ହୁଏ ।

ବ୍ରତ ଓ ବିଶ୍ୱାସ

ମହେନ୍ଦ୍ର ବାପା ମା ନଥିଲେ । ସଂସାରରେ ହୋଇଗଲା । ତା'ପରେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ବିତ ନିଜର ବୋଲି କୁକୁରଟିଏ ଥିଲା ଯେ ଗଲାଣି ।

କିନ୍ତୁ ବନ୍ୟାରେ ଯେତେବେଳେ ତା' ଘର ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ସେତେବେଳେ ସେ କୁକୁରଟି କୁଆଡ଼େ ଗଲା କେଜାଣି, ମହେନ୍ଦ୍ର ତାକୁ ଆଉ ଖୋଜି ପାଇଲା ନାହିଁ ।

ବେକାର ମହେନ୍ଦ୍ର ଘର ଛାଡ଼ି ସହର ଅଭ୍ୟୁତ୍ଥ ଚାଲିଲା । ସହର ବହୁତ ଦୂର । ବାଟରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଗଲା । ତା' ଆଖିରେ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ପଡ଼ିଲା । ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ବା ଆଖପାଖରେ କେନ୍ଦ୍ର ନଥାନ୍ତି । ସେ ମନ୍ଦିର କଥା ସେ ପୁରୁଷ ଶୁଣିଥିଲା । ତାହା ଜଣେ ଜମିଦାରଙ୍କର ଥିଲା । ସେ ଜମିଦାର କୁଆଁ ନଆ ହୋଇଲେ ଓ ଥରେ ସେ ଗାଁରେ ବାନ୍ତି ଲାଗିବାକୁ ପୁରୋହିତ ବଂଶର ଅଧିକାରୀ ଲୋକ ମରଗଲେ । ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା ବନ୍ଦ

ମହେନ୍ଦ୍ର ବ୍ରତରେ ସେଇଠି ରହିଲା । ଯକାଳେ ତାକୁ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ଲଜ୍ଜା ହେଲା ନାହିଁ । ପାଖରେ ନଡ଼ିଆ ଗଛରୁ ନଡ଼ିଆ ଝୁଡ଼ିଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଗଛରେ ଚଳି ଆସି ପଳିଥାଏ । ସେ ଚିଆପିଆ କରି ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ପରିସ୍ୱାର ପଛେଲେ କରି ମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ପାଣି ଢାଳି ମଫା ପୁରୁଷ କରି ଯେଇଠି ରହିଲା ।

ସେହିନ ଓପରଓଳି ଜଣେ ବଣିକ ଯମରକୁ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ସେ ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ଡେଇ ପକାଇଲେ । ସେ ମହେନ୍ଦ୍ରକୁ କହିଲେ, “ତମେ ଏ ମନ୍ଦିରର ପୂଜାରୀ ହେ ! ତାକୁ ବିଷ୍ଣୁ ମୋ ପାଇଁ ଟଙ୍କା କହି ରଖିବ । ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟରେ ଯାଉଛି, ତାହା ଯଦି ସଫଳ

ହୁଏ, ତେବେ ମୁଁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ଏ ମନ୍ଦିର ମରାମତ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଇ ଯିବି ।” ଏହା କହି ସେ ମନ୍ଦିରକୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ମନ୍ଦିର ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଇ କହିଲା, “ମହାଶୟ! ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ମୋର ନାହିଁ । ପୁଣି ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଠାକୁର ଶୁଣିବେ କି ନା ସେକଥା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । ଏଭଳି ସେଠାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ରଖିବା କ’ଣ ଠିକ୍ ହେବ ?”

ବଣିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ମନ୍ଦିରକୁ ନିରାଶ କରି କହିଲେ, “ବାବୁ! ତମ ଭଳି କଲେକ୍ତା ଜଣେ ମହାତ୍ମା ପଦବାଚ୍ୟ ଲୋକ ।

ଅତଏବ ତମ ପ୍ରାର୍ଥନା ଠାକୁର ନ ଶୁଣିବେ କିପରି ? ତମେ ଟଙ୍କା ରଖ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇବ କି ନାହିଁ, ସେ କଥା ତମ ଉପରେ ମୁଁ ରୁଦ୍ଧହୋଇ ।”

ଏହା କହି ବଣିକ ଆଉ କିଛି ନ ବୁଣି ଚାଲିଗଲେ । ମନ୍ଦିରର ତ ଟଙ୍କା ବହୁତ ଦରକାର ଥିଲା । ସେ ମନେ ମନେ ବହୁତ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କଲା ।

ମନ୍ଦିର ସେହି ମନ୍ଦିରରେହିଁ ରହିଲେ । ଗାଁକୁ ଯାଇ ଗାଁ ଦୋକାନରୁ ଓ କାଢ଼ା କାଢ଼ା ଘରୁ କିଛି ଜିନିଷପତ୍ର ଓ ରୋଷେଇ ସବୁ ମିଶ୍ରଣ କରି ଆଣିଲା । ସେ କିଛି ପାଠ ପଢ଼ିଥିଲା । ତେଣୁ ଗାଁ ଲୋକେ ତା’ ପାଖରୁ ଚିଠିପତ୍ର ଲେଖାଇ ବା ପଢ଼ାଇ ନିଅନ୍ତି । ତାକୁ ଚୁଉଳ ବା ଫଳମୂଳ ଦିଅନ୍ତି ।

ପରଦିନ ପରେ ସେ ବ୍ୟବସାୟୀ ସେହି ବାଟରେ ଫେରିଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥିଲା । କାରଣ, ସେ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରସ୍ତାବ ଥିବା ସହରକୁ ଯାଇଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ ହୋଇଥିଲା । ସେ ମନ୍ଦିର ମରାମତର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଲେ । ଚୁରିଆଡ଼େ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲା ଯେ ସେ ମନ୍ଦିରରେ ଥିବା ଦିଅଁଙ୍କ ଦୟାରୁ ତାଙ୍କର ଏଭଳି ସାପଲ୍ଲ ଲାଭ ହେଲା ।

ଫଳରେ ଫଳେ ମନ୍ଦିରକୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତ ଆସିଲେ, ମନ୍ଦିର ଆନନ୍ଦରେ ରହିଲା ଓ

ଦେଖିଲେ କିଛି ମନେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।
 ଘର ବ ତୋଳିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଲୋକେ ଲିଙ୍ଗ କାଟିଲା, ମିଛ
 କୌଣସି ଆଶୁର ବଧ ମାନୁ ନାହିଁ । ପଦ
 ପଦାଶିରେ ଉପବାସ କରୁନାହିଁ । ଦିଅଁଙ୍କ
 ମୁଣ୍ଡରେ ଫୁଲ ଚଢ଼ାଇବା ବେଳେ ମନ୍ତ୍ର
 ପଢ଼ୁନାହିଁ । ଗାଁ ଲୋକେ ଯାହା ଅଧୁରରେ
 ଥିବା ରାଜ-ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ଫେକିଥା କହିଲେ ।
 ସେମାନେ କହିଲେ, “ଏହା ଦ୍ଵାରା ଅନାଗୁର
 ହେଉଛି । ଦିଅଁ ରାଗିଯିବେ ।”

ରାଜ-ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ନିଜେ କିଛି ନକରି ଅପେକ୍ଷା
 କଲେ । ସାତଦିନ ପରେ ନିଜେ ରାଜା
 ଗସ୍ତରେ ଆସିବାର ଥିଲା । ରାଜା ଆସିବାରୁ
 ସେ ତାଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ କଥା

ଜାଣିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ
 ‘ଓ କହିଲେ “ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ
 କିଛି ଅପେକ୍ଷା ନକରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆ
 ଗଲା ଅନ୍ୟାୟ । ତେଣୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ
 ଉଦ୍ଧାର ।”

“ମହାରାଜ ! ଆପଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟାଳ
 ବିଡ଼-ବ୍ୟବସାୟୀ ରଘୁନାଥଙ୍କୁ ଯେପରି ଦଣ୍ଡ
 ଦେବେ, ମୋତେ ସେହିପରି ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତୁ ।”
 ମହେନ୍ଦ୍ର କହିଲା ।

“ରଘୁନାଥଙ୍କୁ କାହିଁକି ଦଣ୍ଡ ଦେବ ?”
 ରାଜା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ମହାରାଜ ! ରଘୁନାଥ ବିଡ଼ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି
 ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ନିଜେ ବିଡ଼ ପିଆନ୍ତି
 ନାହିଁ । ସେହିପରି ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମନରେ

ଦିଅଁଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ଅଶାନ୍ତ ଦେଇଛି, ଅନ୍ୟମାନେ ଯେପରି ବିଧିବିଧାନ ମାନାବେ, ସେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ଦେଇଛି. କିନ୍ତୁ ନିଜେ ବିଧିବିଧାନ ମାନେ ନାହିଁ ।” ମହେନ୍ଦ୍ର କହିଲେ !

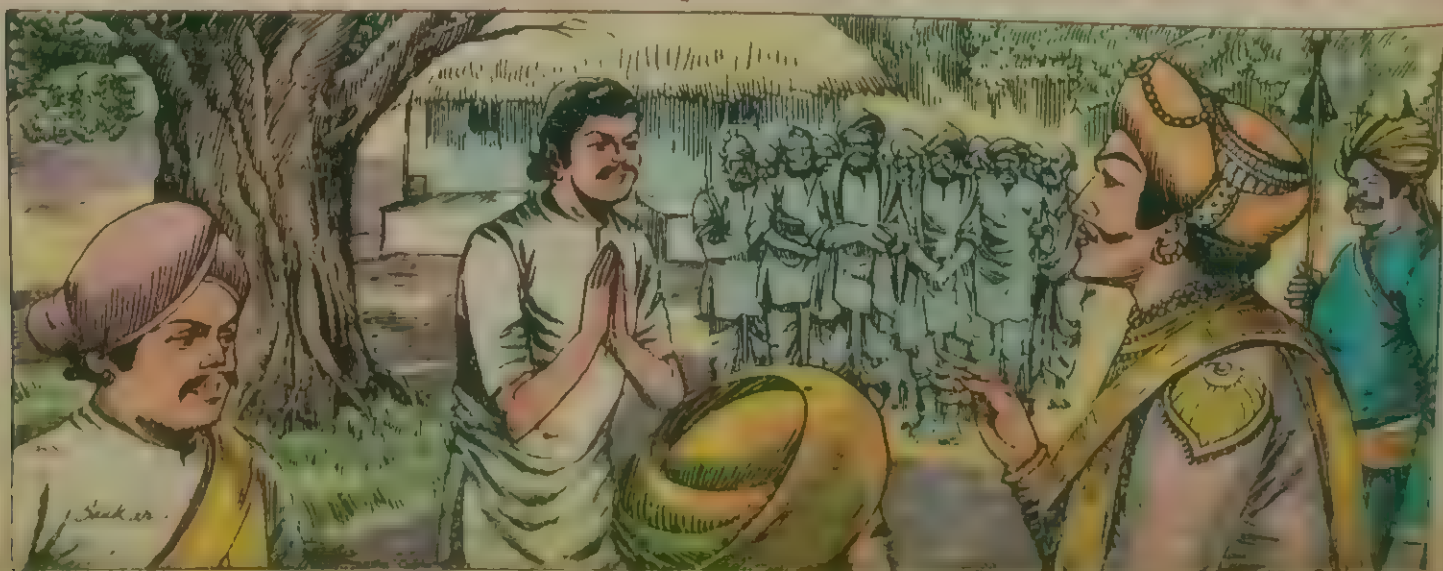
ରାଜା ତା’ ଯୁକ୍ତିରେ ଶୁଣି ହେଲେ ଓ କହିଲେ, “ବାସ୍ତବିକ. ଲୋକେ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମନ୍ଦିରକୁ ଡାକ କରୁଥିଲେ, ଦିଅଁଙ୍କ ପୂଜା କରୁ ନଥିଲେ । ସେଥିରେ ଦିଅଁ ରାଗି ପାରନ୍ତି, ସେକଥା ସେମାନଙ୍କ ମନକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଅଥଚ ଯିଏ ମନ୍ଦିରର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଦାୟୀ, ତା’ର ଭୂଟି ଯୋଗୁଁ ଲୋକେ ବ୍ୟସ୍ତ !”

ରାଜା ଏହା ପରେ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତମେମାନେ ତମ ଭକ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ଯେପରି ବ୍ରତ ଉତ୍ସବ କରିବା କଥା, କର । ମହେନ୍ଦ୍ର ଯଦି ନିଜେ ସେସବୁ ନ କରୁଛି. ତେବେ ସେ ସେଥିପାଇଁ

କାର୍ତ୍ତିକାଶ୍ୱିନୀ ପର୍ବରେ କେପତୁର ଦେବ । ତମେମାନେ ସେଥିପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ।”

କିନ୍ତୁ ଏହାପରେ ରାଜା ପୁଣି ମହେନ୍ଦ୍ରକୁ ଗୋପନରେ କହିଲେ, “ମହେନ୍ଦ୍ର ! ତମ ଯୁକ୍ତି ଠିକ୍, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ନିଜ ନିୟମ ଅଛି । ଯିଏ ଦିଅଁଙ୍କ ପୁରୋହିତ ହେବ, ତାକୁ କେତେବୃତ୍ତୀ ନିୟମ ମାନାବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହା ନହେଲେ ସାମାଜିକ ଜୀବନରେ ଶୃଙ୍ଖଳା ରହିବ ନାହିଁ । ତମେ ହୁଏତ ପୂଜା ବ୍ରତର ଯଥାବିଧି ନିୟମ ମାନିବ, ନହେଲେ ସେସବୁ ଛାଡ଼ିଦେବ । ତମେ ଯଦି ପେଟେ ପୋଷିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ଜଗିଛ, ତାହା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ତେବେ ବରଂ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଅ । ମୁଁ ଚାହିଁବା ଦେବ ।”

ମହେନ୍ଦ୍ର, ରାଜାଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହେଲା । ମନ୍ଦିର ଦାୟିତ୍ୱ ଜଣେ ଦକ୍ଷ ପୁରୋହିତଙ୍କୁ ଦେଇ ସେ ଦରବାରରେ ଚାଲିଗଲା ।

ଉତ୍ତର ରାମାୟଣ

ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କୁ ସଫାର କରିବା ପରେ ବିଭୀଷଣଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦାନ କରି ଅଯୋଧ୍ୟା ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଦିନେ ଅଗସ୍ତି ତଥା ଅନ୍ୟ କେତେକ ମୁନି ରାମଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ରାମ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସଙ୍ଗାର କରି, ଆସନରେ ବସାଇ କୁଶଳ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ।

ମୁନିଗଣ ରାଜା ରୂପରେ ରାମଙ୍କୁ ଦେଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ଓ ରାମଙ୍କର ଭୂରି ଭୂରି ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ବାହ୍ୟ ଲୀଳା କରୁ କରୁ ମୁନିମାନେ କହିଲେ ରାମଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରାବଣର ବଧ ଅପେକ୍ଷା ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମେଘନାଦର ବଧ ଅଧିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ରାମ ଅବଶ୍ୟ ଟକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ତେବେ ସେ

ମେଘନାଦର ପରାକ୍ରମ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଅଧିକ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲେ ।

ରାମଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ମୁନିହେଷ୍ଠ ଅଗସ୍ତି ଋଷି ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କର ବଂଶ ବିଷୟରେ ସମଗ୍ର ବୃତ୍ତନ୍ତ ଶୁଣାଇଲେ ।

ସେ କହିଲେ—ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାକ୍ କାଳରେ ଭଗବାନ୍ ବ୍ରହ୍ମା କେତେକ ମାନସ ପୁତ୍ର ସୃଷ୍ଟି କଲେ, ପୁଲସ୍ତ୍ୟ ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ । ସେ କିନ୍ତୁ କିଛିଦିନ ତପସ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ମେରୁପର୍ବତକୁ ଚାଲିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଅଶ୍ରମ ବନାଇ ତପସ୍ୟା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେଠାକୁ ଋଷିମୁନି, ଗନ୍ଧର୍ବ, ନାଗ, ଇନ୍ଦ୍ରାଦିଙ୍କ ସୁନ୍ଦରୀ କନ୍ୟାମାନେ ବନବିହାର କରିବାକୁ ଆସି ନାଟଗାନ କରନ୍ତି; ତେଣୁ

ତାଙ୍କର ଚପସ୍ୟାରେ ବନ୍ଦୁ ହୁଏ । ଦିନେ ସେ ହୁଇ ହୋଇ କହିଲେ, “ଯିଏ ଏଠାକୁ ଆସି ମୋ ସାମନାରେ ଗୀତ ନାଚ କରବ ସେ ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଯିବ ।”

ଏପରି ଅଭିଶାପ ଶୁଣି କନ୍ୟାମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଆଉ ତାଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ । ଭୃଗବିନ୍ଦୁଙ୍କ କନ୍ୟାକୁ କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଆଦୌ ଜଣା ନଥିଲା । ଦିନେ ସେ ତା’ଙ୍କର ସଖୀଗଣଙ୍କୁ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସେ ଯାଇ ସେହି ନିଷେଧ ଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ପୁଲସ୍ତ୍ୟ ବେଦପାଠ ଓ ଯଜ୍ଞ କରୁଥିଲେ । ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତାଙ୍କର ଗର୍ଭସଞ୍ଚାର ହେଲା ଓ ତାଙ୍କ ଦେହର ରଙ୍ଗ ଶେତା ଦିଶିଲା ।

ଭୃଗବିନ୍ଦୁଙ୍କ କନ୍ୟା ଯିଏ ଶେତା ରଙ୍ଗର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେଲେ ଓ ହେଉଣାକୁ ଯାଇ ଯିବାକୁ କହିଲେ, “ପିତା, ଦେଖନ୍ତୁ ମୋର ଶରୀରରେ କି ପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖା ଦେଇଛି । ମୁଁ ମୋର ସର୍ବମନ୍ଦକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇଛି । ସେଠାରେ ମୋ ଶରୀରରେ ହଠାତ୍ ଏପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନୁଭୂତ ହେଲା । ମୁଁ ଏହାର କାରଣ କ’ଣ ଜାଣି ପାରୁନାହିଁ । ଅତ୍ଯକ୍ତ ମୋତେ ବହୁତ ଭୟ ଲାଗୁଛି ।”

ଭୃଗବିନ୍ଦୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବୁଝିଗଲେ ସେ ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ପ ଯେଉଁ ତାଙ୍କ କନ୍ୟାର ଗର୍ଭସଞ୍ଚାର ହୋଇଛି । ସେ ନିଜର କନ୍ୟାକୁ ନେଇ ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେହି ସ୍ଥାନରେ କହିଲେ, “ପିତା, କିଏ ମୋର କନ୍ୟା, ଆପଣଙ୍କୁ ଖୋଜି ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ଏବେ ତାକୁ ପତ୍ନୀ ହେବେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ସେ ଆପଣଙ୍କର ସେବା କରି ଏଠାରେ ରହିବ ।”

ପୁଲସ୍ତ୍ୟ ଭୃଗବିନ୍ଦୁଙ୍କ କଥାକୁ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ! ସେ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀ ସୁନ୍ଦରୀ ଓ ଗୁଣବତୀ । ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତମେ ଜଣେ ଧର୍ମପରାୟଣା ଓ ଗୁଣବତୀ ନାହିଁ । ତୁମର ଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ତାନ ଠିକ୍ ମୋର ପରି କରାଯାଉ ହେବ । ମୋର ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ ସମାପ୍ତ ହେବ ।

ହୁମେ ଏହି ଆଦି କଥାକୁ ଶୁଣିଲେ ।
ହୁମେ ମୁଖ ଗୁଲିଆଇ କରୁଥିବା ଦେଖିଲେ
କହିଲେ ଯେବା । ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ
ସମୟେ ତାଙ୍କୁ କେହି କହିବା କେହି କହିଲେ ।

କହିଲେ ପରେ ପିଲାଟି ଗଲେ ଯେଲ ।
ଏହି କାଳକ ମଧ୍ୟରେ ସାଥୀ, ଶାଳ, ଶୁଭାତା
ଓ ଶତ୍ରୁରୁଣି ଜନ୍ମିଲେ । ତା'ର ବୟସ
ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିଲା ।
ବିଶେଷକରି ପ୍ରାଣୀ ଶୁଣି ଉତ୍ତରାତ ସୁନା
ନିଜର ଜନ୍ମା ଦେବତାକୁ ତାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ
କରିବା ଦେଲେ ।

ବହୁବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ କଲେ । କହିଲେ
ପରେ ତାଙ୍କର ପୁଅଟିଏ ହେଲା । ସେ
ଜନ୍ମହେବା ମାତ୍ରେ ବହୁ ନିଜେ ଯେତାକୁ
ଆସି ତାଙ୍କୁ ଧନର ଅଧିକାର ଦେବାର
ଆଜ୍ଞା ଦିଅନ୍ତେ ଏବଂ ତା'ର ନାମ ଦେଲେ
ବୈଶାଖି ।

ଏହି ଶିଳ୍ପନରୁଣି ବୈଶାଖି ତାହା ଧନରେ
ମନ ଦେଲେ । ଗୋଟିଏ ଜାତିର ମଧ୍ୟରେ
ସୁଦ୍ଧା ଏକ ନିରାଶ ପ୍ରାଣକୁ ପାଇ କେବଳ
ଜଳ ଓ ବାୟୁ ଆଦାର କରି ବଢ଼ିଲା ଲକ୍ଷ୍ୟ
ରଖି ସେ ତାହାଙ୍କର ବର୍ଷ ଧରି ଘୋର
ତପସ୍ୟା କଲେ । ତାଙ୍କ ତପସ୍ୟାରେ ହୁଏ
ହେଉ ବହୁ ତାଙ୍କ ମଧୁରରେ ଆସିବା
କରିବା ତାଙ୍କୁ ବର ପାରିଲେ । ବୈଶାଖି
କହିଲେ, "ପ୍ରାଣୀ, ଜଗତ ଉପରେ ଶାସନ

ଅଧିକାର ଓ ସମସ୍ତ ଧନସମ୍ପଦ ଉପରେ
ଆଧିପତ୍ୟ ମୋର ଘେନି ରହେ, ତାହାକୁ
ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ବହୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଲକ୍ଷ୍ୟ,
ବହୁ ଓ ଧନର ବାଟର ଲକ୍ଷ୍ୟ କହିଲେ
ଲେକପାଳକୁ ଶୁଣି କରିବାକୁ । ତମେ ବହୁ
ଲେକପାଳ ଦେଇ ସମସ୍ତ ଧନସମ୍ପଦର
ଅଧିପତି ହୁଅ । ସୂଚକ କରରେ କୋଟି-
ମିଶ୍ର ଏହି ପୁସ୍ତକ ମୋନକୁ ଦେଖି କଲେ ।
ହୁମେ ଏହା ଶୁଣି ସବୁ କ୍ରମେ କରିପାରିବ ।
ଆଜିଠାରୁ ହୁମେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
ଜଣେ ଦେବତା ହେବ ।" ଏହି କଥା
ଦେଇ ବହୁ ଆଶ୍ଚିତ ହେଲେ ।

ବିଶ୍ୱାସୀରୁ ବର ପାଇବା ପରେ ବୈଶ୍ୱବଣୀ
ପିତା ବିଶ୍ୱବନ୍ଧୁଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚି କହୁଥିଲେ,
“ପିତା, ବହୁତ ମୋତେ ବରଦାନ ଦେଇ
ରୁଲିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ନିବାସସ୍ଥାନ
କେଉଁଠି ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ତ କିଛି
କହିଲେ ନାହିଁ । ଆପଣ ମୋତେ କୌଣସି
ସୂଚନା ଦେଇ କୁହନ୍ତୁ କେଉଁଠି
ଅନ୍ୟକୁ କଷ୍ଟ ନ ଦେଇ ମୁଁ ସୁଖପୂର୍ବକ
ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରିବି ।”

ନିଜର ପ୍ରିୟ ପୁଅର ତପସ୍ୟା ସଫଳ
ହେଇଥିବା ଜାଣି ବିଶ୍ୱବନ୍ଧୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ
ହେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ପୁଅ, ଦକ୍ଷିଣ
ସମୁଦ୍ର ତଟର ଧିକୁଟ ନାମକ ଏକ ପବିତ୍ର
ଅଛି । ତାହାର ଶିଖରରେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା

ଜେଙ୍କର ଅମରବନ୍ଧୀ ପରି ଲଙ୍କା ନାମକ ଏକ
ମୁକ୍ତି ଦେଉଳ ନାହିଁ । ଏହାର
ଭୂର୍ଦ୍ଧିଗରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ଡିଆରି ପ୍ରାଚୀର
ଭିତରୁ ତୁ ପ୍ରାଣାଳିକା ଚାହିଁବାକୁ ପଡ଼ିବ
ପରିଣା । ନଗରର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ବେଢ଼ୁଆ
ମଣି ଶବ୍ଦର ମୁକ୍ତିଦେଇ ଦେଖାଦେଇ ଚାହିଁ ।
ନଗର ପ୍ରଥମେ ରାମମାନଙ୍କର ହିଁ । କିନ୍ତୁ
ଭଗବାନ୍ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭୟରେ ନେମାନେ ପାତାଳ-
ପୁରକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେଠାକାର ରାଜ୍ୟ ଓ
ପ୍ରଜାମାନେ ସେହିପରି ରହିଛନ୍ତି; ରାଜସିଂହ ସନ-
ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ତୁ ଯାଇ ସେହି
ରାଜ୍ୟରେ ରାଜା ହୋଇ ପ୍ରଜାପାଳନ କର ।”

ବୈଶ୍ୱବଣୀ ପିତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଶିରୋଧାରୀ
କଲେ । ସେ କେତେ ହଜାର ଅଧିକ ପ୍ରଜା

ନିଜ ସମ୍ପଦ ନେଇ । ଆଗରୁ ମ . ଅ . ନିଜ
ସ୍ଥାନୀୟ ବାସିନ୍ଦା ଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ସେ
ରାଜୁତି କରି ଆନନ୍ଦରେ କାଳ କାଟିଲେ ।
ମଝିରେ ମଝିରେ ଖୁସିକ କମାନରେ ବସି
ସେ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ
ଯାଉଥା'ନ୍ତି ।”

ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନିଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଶୁଣି
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସୁଖି
ସେ କହିଲେ, “ମହାମୁନି, ମୁଁ ତ ଶୁଣିଛି
ଯେ ଲଙ୍କାର ରାକ୍ଷସ ବଂଶ ପୁଲସ୍ତ୍ୟଙ୍କର ବଂଶଜ ।
କିନ୍ତୁ ଆପଣ ତ କହୁଛନ୍ତି କି ରାକ୍ଷସମାନେ
ତା' ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହୁଥିଲେ ।
ଦୟାକରି ଏବେ କୁହନ୍ତୁ ଯେ ସେହି ରାକ୍ଷସ-
ମାନଙ୍କର ମୂଳବ୍ୟକ୍ତି କିଏ ?”

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ
ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି କହିଲେ, “ପ୍ରଥମେ ଭଗବାନ
ବ୍ରହ୍ମା ଜଳର ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଏବଂ ତାକୁ ରକ୍ଷା
କରିବାକୁ କେତେକ ପ୍ରାଣୀ ସୃଷ୍ଟି କଲେ
ସେମାନେ କ୍ଷୁଧା ପିପାସାରେ ବ୍ୟାକୁଳ
ହୋଇ କାନ୍ଦୁଲେ, “କୁହାନ୍ତୁ, ଅମେ କ'ଣ
କରିବୁ ?”

ବ୍ରହ୍ମା କହିଲେ, “ତୁମେମାନେ ଏହି
ଜଳକୁ ରକ୍ଷା କରିବାର ଦାୟିତ୍ବ ନିଅ ।”

ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ପ୍ରାଣୀ ଜଳ ରକ୍ଷା
କରିବାର ଦାୟିତ୍ବ ନେଲେ ଆଉ କେତେକ
ଜଳକୁ ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଲେ ।
ଯେଉଁମାନେ ରକ୍ଷ କରିବାର ଦାୟିତ୍ବ ନେଲେ
ସେମାନଙ୍କୁ ରାକ୍ଷସ କୁହାଗଲା । ଆଉ

ଯେଉଁମାନେ ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଲେ
ସେମାନଙ୍କୁ ଯକ୍ଷ ବୋଲି କୁହାଗଲା ।

ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହେତ ଓ ପ୍ରହେତ
ନାମକ ଦୁଇଜଣ ଭାଇ ଥିଲେ । ପ୍ରହେତ
ଚପସ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାଲିଗଲା ଆଉ ହେତ
ବିବାହ କରି ସଫାର କରି ରହିବାକୁ ମନସ୍ଥ
କଲା । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ପତ୍ନୀ
ଖୋଜିବାକୁ ବାହାରିଲା । ଶେଷରେ ସେ ଯମର
ଭଉଣୀ ଭୟାକୁ ବିବାହ କଲା । ଭୟଙ୍କର
ରୂପ ଓ ସ୍ୱଭାବ ଯୋଗୁ ତା'ର ନାମ ଥିଲା ଭୟା ।

କିଛିଦିନ ପରେ ହେତର ଗୋଟିଏ ପୁଅ
ଜନ୍ମ ହେଲା । ତା'ର ନାମ ରଖାଗଲା
ବିଦ୍ୟୁତ୍‌କେଶ; ସେ ସୁଖୀଙ୍କ ପରି ଚେଜସ୍ୱୀ ଥିଲା ।

ତା'ର ଯୁବା ବୟସ ପ୍ରାୟ ହେବା ମାତ୍ରେ
ତା'ର ପିତା ତାକୁ ନିଜ ନାମକ ଏକ ଶ୍ୱାର
ଦ୍ୱାରା ସାଲକପୁର ମନ୍ଦିର ବନ୍ଦୀ ଦେଲା ।
ବିଦ୍ୟୁତ୍‌କେଶ ଓ ଶାଳକପୁର ଦୁହେଁ ଆନନ୍ଦରେ
କାଳତପାତ କଲେ । କିଛିଦିନ ଉତ୍ତର
ସେମାନଙ୍କର ପୁଅଟିଏ ହେଲା । ପୁଅକୁ ମନ୍ଦର
ପବତ ନିକଟରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପତି ପତ୍ନୀ ଦୁହେଁ
ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଗଲେ ।

ଶିଶୁଟି ଯୁଧାର ଜ୍ୱାଳରେ ମୁହଁରେ ଅଙ୍ଗୁଳି
ଭରି ପଡ଼ି ରହିଥାଏ ଓ ମଝିରେ ମଝିରେ
କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ବୃଷଭ
ଉପରେ ବସି ଉଡ଼ି ଯାଉଥିଲେ ଶିବପାବତ ।
ପିଲାଟିର ହୃଦୟ ଶୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଦୟା
ହେଲା । ସେମାନେ ଆକାଶରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପିଲାକୁ
ଆଣିବାଦ କଲେ । ଶିବ ତାକୁ ଚିରଞ୍ଜିବ
ହେବା ପାଇଁ ବର ପ୍ରଦାନ କଲେ ଓ ଆକାଶରେ
ଉଡ଼ି ପାରୁଥିବା ଏକ ନଗର ପ୍ରଦାନ କଲେ ।

ସେହି ଶିଶୁର ନାମ ଥିଲା ସୁକେଶୁ । ହେତ
ସେ ବଡ଼ ହେଲା । ଶିବପାବତଙ୍କ ବରଦାନ
ଯୋଗୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ସେହି ରାକ୍ଷସ
ନିର୍ଭୟରେ ତେନ୍ଦୁଦିଗରେ ବିଚରେଣ କଲା ।

ଗ୍ରାମଣୀ ନାମକ ଏକ ଶକ୍ତିବୀ ଯେତେ-
ବେଳେ ଏକଥା ଶୁଣିଲା ସେ ସୁକେଶୁ କେବଳ
ସେ ଶିବଙ୍କ ବରଦାନ ଯୋଗୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ
ହୋଇଛି ତାହା ନୁହେଁ, ଆଦୂର ମଧ୍ୟ ସେ
ଧର୍ମମୁଖୀ, ସେତେବେଳେ ସେ ତା'ର ଦୁଇ ଓ

ଶୁଣିବା କଥା ଯେଉଁଠିକୁ ସୁଖେ ସୁଖେ
କାନ୍ଦି କାନ୍ଦିଲା । ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ
ସ୍ଥାନକୁ ପିଇ ଶୁଣି ଶୁଣି ଯୋଗଲେ ।

କାଳୀମେ ସେମାନଙ୍କର ମନରେ,
ସୁମାଳୀ ଓ ମାଳୀ ନାମକ ଦେବତାଙ୍କ ଗୁଣ କଲେ
ହେଲେ । ସେହି ଦେବତାଙ୍କ ଗୁଣ ମହା-
ଶକ୍ତିମାଳୀ, ଜୟହର ଓ ନାୟକ । ସେମାନେ
ସେଇବେଳେ ନାମ ପିତାଙ୍କ ଦେବତା ଓ
ବରପ୍ରତି ଶକ୍ତିମାନେ ଶୁଣିଲେ, ସେମାନେ
ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଦେବତା କଟକକୁ ମନେ କରି
ମେଘମଧ୍ୟରେ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଦେବତା
କଟକର ଦେବତା କଟକକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ।
ଦେବତା ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ କାଳୀ ଓ ମାଳୀ ।

ଦେବତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇ ବାକୀ ସେମାନଙ୍କ
ମାଳୀର ଆଦେଶ ଓ ହୋଇ କହିଲେ, “ସେ
କାଳୀ ବର ଦେବ ମାଳୀ ।”

“ଉଗ୍ରାବନ, ଯଦି ଆମ ଉପରେ ପ୍ରମୋଦ
ବୋଲିଲେ, ତେବେ ଆମକୁ ସେ ବର ଦେବ
ସବ କାଳୀ ଓ ତରଳ ଯେମିତି ଆମର ପରିଚାଳନା
ନା ହୁଏ । ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଦେବତା ସେପରି
ଆମେ ସହର କରି ପାରିବୁ । ଆମକୁ ସୁଖମୟ
ଜୀବନ ସହଜ ଦେବତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ।”

“ତଥାପି” କହି ବାକୀ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।

ସେ ବର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପରେ ସେହି ଦେବ
ଦେବତାଙ୍କ ଗୁଣ ସହଜ ସହଜ କରି
ଦେବତାଙ୍କ ପରିଚାଳନା କରି ସମସ୍ତ ବ୍ୟାପାର

କଲେ । ସେହିପରି, ସେ, ମାଳୀ, ମିଳି,
ମାଳୀ, ଦେବତା ମାଳୀ ମଧ୍ୟରେ ମାଳୀ ମାଳୀ
ସମସ୍ତଙ୍କର ଦେବତା ମାଳୀ ମାଳୀ ।

ସେହି ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
ଆଦେଶ ଓ ବାକୀ, “ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
ସୁଖମୟ ବା ମାଳୀଙ୍କର ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
ନାମେ ଆମ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କର । ଆମେ
ଶୁଣିବୁ ଯେ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ ଓ ଦେବତାଙ୍କ
ସବୁର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ ।”

ବିଶ୍ୱକର୍ମ କହିଲେ, “ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଓ ସୁଖେ ନାମକ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
ଅଛି । ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତାଙ୍କ
କାଳୀ ଆମେ ମଧ୍ୟ ନାମ ନାମ

ଦୁଇଟି ଜଣକ ନିର୍ମାଣ କରିଛୁ । ସେ ଦୁଇଟି
ପୁରୀର ସମକକ୍ଷ । ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସୁନା
ପାତଳ ଓ ବୈଦ୍ୟର ପ୍ରସ୍ତୁତ ସବୁ ରହିଛି ।
ତମେମାନେ ନିଜର ରାଜ୍ୟରେ ନେଇ
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କର । କେହି କେହି
ଅଟକାଇବେ ନାହିଁ ।”

ଏପରି କଥା ବିଶୁକର୍ମୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରୁ ଶୁଣି
ଜନାଦାର ମହା ଆନନ୍ଦ ହେଲେ । ସତେ ସତେ
ଦମନଶୀଳ ଯାଇ ଲଙ୍କା ନଗରରେ ପହଞ୍ଚି
ତାହାର ଅଭୁଲନାୟ ଶୋଭା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କଲେ ।
ସେହି ସମୟରେ ନର୍ମଦା ନାମ୍ନୀ ଏକ ଗନ୍ଧବ
ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜର ରୂପବତୀ ଡଳୋଟ କନ୍ୟାକୁ ନେଇ
ଗୋପାଳବାକୁ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ
ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖିଲେ ଓ ମନେ ମନେ ବରଣ
କଲେ । ଅବଶେଷରେ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ
ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲା ।

ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାଲବନ୍ତର ପତ୍ନୀର ନାମ ଥିଲା
ସୁନ୍ଦରୀ । ସେମାନଙ୍କର ବଜ୍ରଧୂସ୍ତ, ଚିତ୍ତପାତ,

ସୁନା, ରୂପା, ଲଙ୍କା, ପୁରୀ, ଓ
ନାମରେ ସାତଧୁସ୍ତ ଥିଲେ । ତାହା ନାମକ
ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଥିଲା ।

ସୁମାଳୀର ପ୍ରସ୍ତୁତ ପତ୍ନୀ କେତୁମତାର
ଗର୍ଭରୁ ସୃଷ୍ଟି, ଅଜିତ, ଚକ୍ର, କାଳକର୍ମକ,
ଧୂର୍ମାଣୀ, ଦଣ୍ଡ, ସୁପାର୍ବ, ସହାୟ, ଦୁର୍ଜୟ ଓ
ସ୍ୱର୍ଗଦେବ ନାମକ ଦଶଧୁସ୍ତ ଓ ପୁରାଣିକ,
କୈକଟି, ଶୁଭାଶୁଭା ଓ କୁସୁଲିନୀ ନାମକ
ଗୁଣ କନ୍ୟା ଜନ୍ମ ଦେଲେ ।

ମାଳୀଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ କେବଳ
ଗୁଣ ଯୁଥ । ସେମାନଙ୍କ ନାମ ହେଲା
ଅନାଳ, ଅନଳ, ଦର ଓ ସମାଦ । ସେମାନେ
ପରେ ବିଦ୍ରାଘଶଙ୍କ ମନ୍ଦ୍ରୀ ହେଲେ ।

ଏହି ଭାବରେ ଏହି ଜନି ରାଜ୍ୟ ନିଜ
ପରିବାର ସହିତ ଲଙ୍କାରେ ବାସ କଲେ ।
ସେମାନେ ବହୁଳ ବର ପ୍ରଦାନରୁ ନିରାଶ
ଭାବରେ ଜନି ଭୁବନ ଜୟ କରି ପ୍ରମତ୍ତ
ଭାବରେ ଘୁରି ବୁଲିଲେ ।

ମଙ୍ଗଳନାଥ

ମଙ୍ଗଳନାଥ ଓରଫ ମଙ୍ଗଳ ସାରା ଜୀବନରେ ବହୁ ପାପ, ଅପରାଧ କରିଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଯମଦୁତ ତାକୁ ନେଇ ନରକର ଦ୍ଵାରରେ ଛାଡ଼ିଲା ।

ସେଠାରେ ଦ୍ଵାରପାଳ ଏକ ସୁସଜ୍ଜିତ ଆସନ ଉପରେ ବସିଥାଏ । ମଙ୍ଗଳ ତାକୁ କହିଲା, “ଆଜ୍ଞେ ଦ୍ଵାରପାଳ, ଟିକିଏ ପାଇ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ପାଞ୍ଜିଟା ଭଲ କରି ଦେଖିବେ କି ନରକ ପାଇଁ ଭାବିବେ ଯେଉଁ ମଙ୍ଗଳ ସେ ମୁଁ ନା ହୁଅଁ । ଆମ ଗାଁରେ ତ ଗୁରୁଟା ମଙ୍ଗଳ ଅଛନ୍ତି ।”

ଦ୍ଵାରପାଳ ଏକଥା ଶୁଣି ବଡ଼ ଚିନ୍ତିତ ହେଲା ଓ କାଳେ ଜଣେ ବିନା ଅପରାଧରେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ, ସେହି ଭୟରେ ସେ ଶିଘ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ବୁଝିବାକୁ ଗଲା ।

ଏଣେ ଏହି ସୁନାର ବହୁମୂଲ୍ୟ ଆସନ ଦେଖି ମଙ୍ଗଳ ତାକୁ ମୃତ୍ୟୁରେ ମୁଣ୍ଡାଇ ଦେଇବାକୁ ଚାହେଁ । କାରଣ ଯଦି ଇତିମଧ୍ୟରେ ଏଇଟି ଚକ୍ର କରାଯାଏ ତେବେ ଅନେକ ଲାଭ ହେବ । ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଦ୍ଵାରପାଳ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ମଙ୍ଗଳକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି କହିଲେ, “ଆରେ ଗୌର, ତୁ ଏଠାକୁ ଆସି ବି ତୋ ବଡ଼ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼ିଲୁ ନାହିଁ ? ଏଇଟା କ’ଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଯେ ଗୌରା କରି ବିକରୁ ? ଯାହାହେଉ ମୁଁ ଟିକିଏ ସନ୍ଦେହରେ ପଡ଼ିଥିଲି । ଏବେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ଯେ ତୁହି ସେଇ ମଙ୍ଗଳ । ଯା ବାବୁ ଏଥର ନିଜ ପାପ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କର ।” ଏତିକି କହି ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ଚାଲିଗଲେ ।

ବଗୁଲିଆ ଭୂତ

ବୀରବାରୁ ଜମିଦାର ଲୋକ । ସୁସ୍ଥାଦୁ
ହନୁମାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଇ ଆରମ୍ଭରେ
ଆସନ୍ତି ଓ ତା'ପରେ ଆରମ୍ଭରେ ଗୋଇବାକୁ
ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ହାୟ ! ନିନିତ ଆରମ୍ଭରେ ଆସେ
ନାହିଁ । ସେ ରକ୍ତପାକ କଡ଼ ଲେଉଟାନ୍ତି ଓ
ଛଟପଟ ହେଉଥାନ୍ତି ।

ଦିନେ ରକ୍ତରେ ସେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ଦେ
ଖିଲେ । ଉଠି ପଡ଼ି ଅନାଇ ଦେଖିଲେ,
ଚାକ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ
ଶୟା ମୁଝି ତଳକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଛି । ମୁଝି ପୁଣି
ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା ଓ ପୁଣି ଡେଇଁଲା । ସେ
ପୁଣି ହି ହି କରି ହସୁଥାଏ !

ବୀରବାରୁ ବୁଝିଲେ, ସେ ଗୋଟାଏ ଭୂତ ।
ତା' ଶେହେରା ଗୋଟାଏ ବାଳକ ଭଳି ।
ବୀରବାରୁ ଡରିଗଲେ ଓ ହନୁମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ

କଲେ । ହନୁମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ଭୂତ ଫେର
ପଲାଇଯାନ୍ତୁ ବୋଲି ସେ ଜାଣିଥିଲେ ।

ଭୂତ ହସିଲା ଓ କହିଲା, “ହନୁମାନ
ମୋତେ ଚେତେବେ ନାହିଁ । କାରଣ ଆମେ
ମଣିଷ ଥିବାବେଳେ ହନୁମାନଙ୍କୁ ପୂଜା
କରୁଥିଲୁ । ଆମ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର କୃପା ଅଛି ।

ବୀରବାରୁ ଆଦୁର ଡରିଗଲେ ।

ଭୂତ ପୁଣି କହିଲା, “ଆଜ୍ଞା ବାବୁ,
ତମେ ଡରୁଛ କାହିଁକି କହିଲୁ ? ମୁଁ କ'ଣ
ତମର କିଛି ଅନାସ୍ତ କରୁଛି ? ମୁଁ ଶାନ୍ତି
ଏଠି ଖେଳୁଛି । ତମର ସେଥିରେ କି
ହେଉଛି କ'ଣ ?”

ଏହା କହି ଭୂତ ପୁନଃପୁ ତା' ଡିଆଡ଼େଇଁ
ଖେଳ ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେ ଗଡ଼ ଉପରକୁ
ବେଲୁନ୍ ଭଳି ଉଠି ଯାଉଥାଏ ଓ ତା'ପରେ
ତଳକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ୁଥାଏ । ଡେଇଁ ସାଙ୍ଗ

କରବାକୁ ଅଳ୍ପ କିଛି କରବେଳେ ମେ
ଅନାଉଅଏ । ମୋହନ ମୋହନ ହୁଅଏ ।
ଅବେ ଅବେ ହୁଅ ହୁଅ କରବାକୁ ମୋହନ
କରବୁ ଲଗି ଆସୁଥାଏ ।

କରବାକୁ ପ୍ରଥମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଭର
ହୋଇଥିଲେ, ଆଜି ସମୟ ଭିତରେ ସେ ଭୁଲ
କରି ବଡ଼ ମାତାରେ କହିଲେ । ସେ ଉଠି
ପଡ଼ିଲେ ଓ କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି
ହୋଇଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଅବସ୍ଥାରେ କ'ଣ
ନିଦ ହୁଏ ?

“କୋଉଠି କ'ଣ ? ମୋ ଖୋଲ ଦେଖ ।
ତମକୁ ଖୋଲ ଭଲ ଲାଗେନାହିଁ କି ? ତମେ
ଏତିକି କୁହ ପରିବ ? ଦେଖ, ଦେଖ, ଏହା
ମୋ ଖୋଲ ନୁହେଁ !” ଭୁଲ ଗର୍ବିତ
ହବରେ କହିଲା । ତ'ପରେ ପୁଣି ହୁ ହୁ
କରି ହସିଲା ।

ଏଥର କରବାକୁ ଟିକିଏ ସାହସ ସଞ୍ଜୟ
କରି କହିଲେ, “ତୁ ତ ବଡ଼ ବରୁଣିଆ ଭୁତ !
ମୋତେ ଭଲ କାହିଁକି ହରକତ କରୁଛୁ କହିଲୁ !”

“ତମକୁ ମୁଁ ହରକତ କରି କେତେବେଳେ ?
ଆମେ ଭୁତ ହେଲୁ ବୋଲି କ'ଣ ଆମର
ଖୋଲବାଳ ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ ?”

“ହେଉ ବାବା, ତୁ ଆମ ପଡୋଶୀ
ମହାନ ଜନ ଜଗୁ ହୁଅ । ଘରକୁ ଯା । ତା' ଘର
ଆଗୁର ପ୍ରାନ୍ତ । ଜଗୁ ଖୋଲବା ଘରେ ଯେଉଁ
କିଛି ଅଛି, ତାହା ଆଗୁର ଉକ । ତୋତେ

ଖୋଲବାକୁ ମଜା ଲାଗିବ ।” କରବାକୁ
ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ ।

“ନା, ନା, ମୁଁ ଏଇଠି ଖୋଲିବି । ତମ
ସହ ପରିଚୟ ହୋଇଗଲଣି । ପୁଣି ନୁଆ
ଲୋକ ଘରକୁ ଯିବି କାହିଁକି ?” ଭୁତ କହିଲା ।

କରବାକୁ ରାତିଯାକ ଆଉ ଶୋଇ
ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସକାଳେ ସେ ନିଜ ପୁଅ
ବୋଉକୁ ସବୁ କହିଲେ । ପୁଅ ବୋହୂ
କହିଲେ, “ବାପା, ତମେ ଅଳ୍ପ ରାତିରେ ଆମ
କୋଠାରେ ଖୋଲିବ । ଆମେ ତମ
କୋଠାରେ ଖୋଲୁ ।”

କରବାକୁ ରାଜି ହେଲେ । ପର ରାତିରେ
କରବାକୁ ଖୋଲିଥିବା କୋଠାରେ ହୁ ହୁ

ପହଞ୍ଚିଗଲା ଓ କହିଲା, "ତମେ ଘର ବଦଳାଇଲ କାହିଁକି? ଗୁଲ ଆଉ କୋଠରୀକୁ । ଏ କୋଠରୀ ଭଲ ନୁହେଁ ।"

"ଆରେ! ତୁ ତ ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ । ତୁ ସେଠି କେହି ନାହିଁ ତୋତେ ମନା କରୁଛି କିଏ ?" ଘରବାବୁ କହିଲେ ।

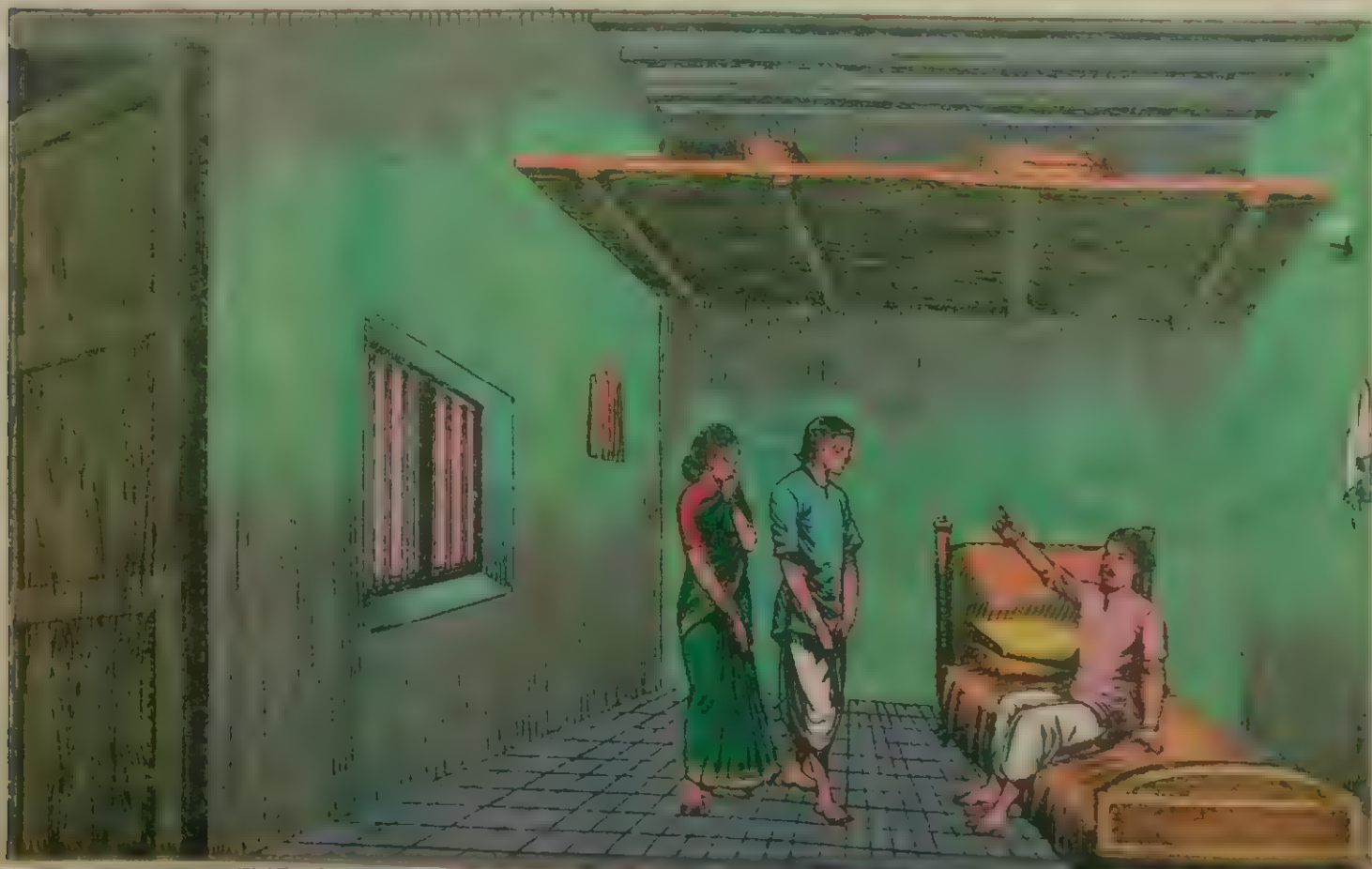
"ତମେ ଗୁଲ । ନହେଲେ ଏ କୋଠରୀ ଉପରେ ଗାଁ ପାକର ଅଳଥା ଆଣି ଚଢ଼ା କରିବ ।" ଭୂତ ଧମକ ଦେଲା ।

ଘରବାବୁ ଅଧା ରାତିରେ ଉଠି ଯାଇ ପୁଅ ବୋହୂ କୋଠରୀ ଦ୍ଵାରରେ ଶବ୍ଦ ଦେଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠାଇ ସବୁ ବିଷୟ କହିଲେ । ପୁଅ ବୋହୂ ପରସ୍ପର ଅନାଇଲେ ଓ କହିଲେ, "ବେଗ୍ ବାପା,

ତମେ କେବେ ତମ ନିଜ କୋଠରୀକୁ ଫେରି ଆସ ।"

ଏହା ପରେ ଘରବାବୁ ନିଜ କୋଠରୀକୁ ଚାଲି ଯାଇ ଦୁଇଦିନ କୁହାଳି ଓ ହି ହି ହସିଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ସେ କେ ଘରବାବୁଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଶୁଣି ପଡ଼ି ନଥିଲେ । ଘରବାବୁ ବେତରେ ଯଦି ଟିକିଏ ଶୋଉଥିଲେ, ସେତକ ନିଦ ଶଲା ।

ହେଉ ସମୟରେ ସେ ଆଜି ଦୁଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ରେକା ଦେଇ ଭାଙ୍ଗି ମାରି କେନ୍ଦୁ ବାସନ୍ତରେ ବୁଲୁଥିବା ପୁଅକୁ କହିବାର ସେ ଶୁଣିଲେ, "ବାପାଙ୍କର କ'ଣ ହେଲା କହିଲ ? ବଡ଼ ଅଧରେ ଉଠି ଶୋଇବା ଘର ବଦଳାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ଭୂତ ଦେଖିବା କଥା କହୁଛନ୍ତି । ମେ କେ

କାହିଁକି ଭାରି ଅସୁବିଧା ଲାଗୁଛି । ମୁଁ ତ କି
ଅଛି ତ ?” ପୁଅ କ’ଣ କହିଲା ବରଦାକୁ
ଚାହା ଶୁଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କର
ବା ଦୋଷ କ’ଣ ? ସେ ପାଗଳ ହୋଇ-
ଗଲେଣି ବୋଲି ଯଦି ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି,
ତେବେ ବି କିଛି କରିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ କିଛିଦିନ ବତିଗଲା ।
ବରଦାକୁ ଦୁଃଖ କହିଲେ ନ ସରେ ।

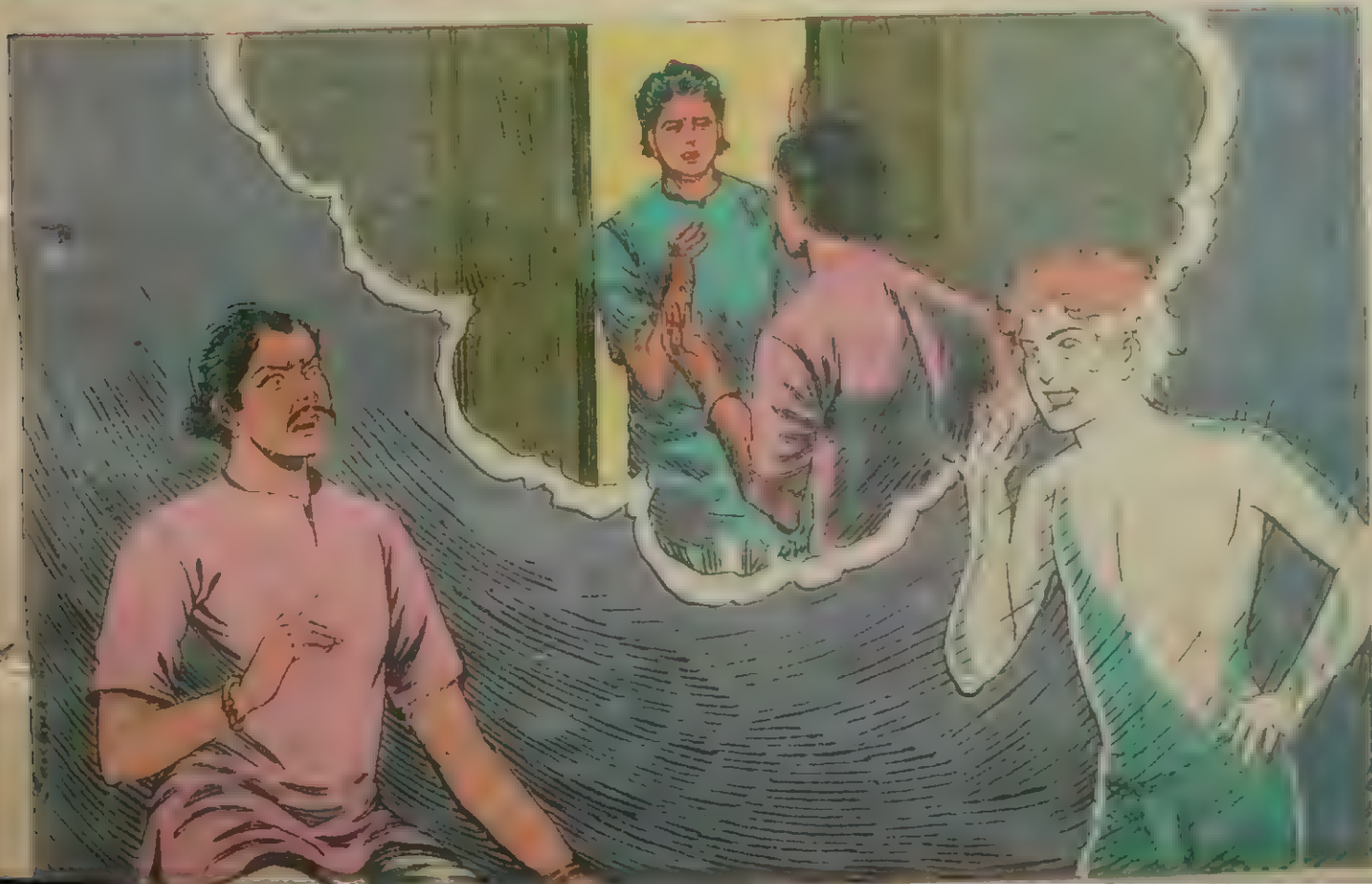
ପାଞ୍ଚଦିନ ପରେ ହଠାତ୍ ଜଣେ ବନ୍ଧୁକ ଘରୁ
ସାଗ ପରିବାର ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିଲା ।
ବରଦାକୁ ନିଜ ଘରେ ଗୋଟିଏ ପଡ଼ୋଶୀ
ଦମ୍ପତିକୁ ରଖାଇ ଦେଇ ଗଲେ ।

ଯେଉଁ ଭିନ୍ନ ରାତି ସେ ବନ୍ଧୁକ ଘରେ
ଶୋଇଲେ, ସେ ଭିନ୍ନ ରାତିରେ ସେ ଭଲ

ବରଦାକୁ ନିଜ ପାଇଁ । ଅବଶେଷରେ ବରଦା
ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଇ ପାରିଲେ ସେ ରାତିରେ ଶାନ୍ତି
ହେଲେ, ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ନିଜର ଦେହ
ଆସିବାରୁ ସେ ସେହିଭଳି ଶାନ୍ତି ମନେଇ ।
ପୁଣି ସେ ବନ୍ଧୁକଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧ ହାବୁଡ଼ିରେ ପଡ଼ି
ରାତିରେ ସେହିଭଳି ସାମାନ୍ୟ ନିଦ ହେଉଥିଲା
ସେତକ ହରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ !

ତାହାଦିନ ପରେ ବରଦାକୁ ସପତ୍ନିଙ୍କ ସହିତ
ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯଦି
ଜାଣିଥିବା ଦମ୍ପତିକୁ ପଚାରିଲେ, “କିହୋ,
ତମର କିଛି ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନାହିଁ ତ ?”
ଅସୁବିଧା କାହିଁକି ହେବ, ବାବୁ ?”

“ମାନେ, ରାତିରେ ଭଲ କରି ଶୋଇ-
ଥିଲା ତ ? ବରଦାକୁ ପଚାରିଲେ । ସେ ନିଜ

କୋଠରୀ ସେ ଦମ୍ଭକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ
ଯାଇଥିଲେ ।

“ଝୁର ଭଲରେ ଶୋଇଲୁ । ଆପଣଙ୍କ
ଉଦ୍ୟାନରୁ ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦର ସୁଲ୍ଲ ସୁଲ୍ଲ ପବନ
ଆସୁଥାଏ, ସେଥିରେ ଭଲ ନିଦ ନହେବ
କାହାକୁ ?” ସେମାନେ କହିଲେ ।

ବାରବାଟୀ ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ଵାସ ଛାଡ଼ି ଚୁପ୍ ରହିଲେ ।
ସେହିନ ରାତିରେ ସେ ଭୂତକୁ ଅପେକ୍ଷା
କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭୂତ ଆସିଲା ନାହିଁ ।
ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ତେଣିକି ଆଉ
ଭୂତର ଦେଖା ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ଦିନେ ବାରବାଟୀ ବୋହୂକୁ ପଡ଼ୋଶୀ
ମହାଜନ ଜଗୁଭୂମ୍ପାଙ୍କ ଝିଅ କହିଲା, “ବାପା

କହୁଛନ୍ତି ରାତିରେ ଗୋଟାଏ ଭୂତ ଆସି
ତାଙ୍କ କୋଠରୀରେ ଉପବ୍ରାତ କରୁଛି । ସେ
ଭାତ ଖାଏ ଓ ଚାୟା ପିଇେ ଓ ଝିଅ
ହସୁଛି ।”

ବାରବାଟୀଙ୍କୁ ଝିଅ କେନ୍ଦ୍ର ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
କହିଥିଲେ ଯେ ବାରବାଟୀଙ୍କୁ କୃତ୍ରିମ ଦେଖା
ତାଙ୍କ ମନର ଭ୍ରମ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ
କିନ୍ତୁ ଏକା ପ୍ରକାର ଭୂତ ଜଗୁଭୂମ୍ପାଙ୍କ ଘରେ
ଏକା ପ୍ରକାର ବ୍ୟବହାର କରୁଛି ଝିଅ
ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।

“ମୋ ଶୁଣୁର ବି ସେମିତି ହେ
ଦେଖୁଥିଲେ । ତମ ବାପାଙ୍କୁ କୁହ, ସେ ତାଙ୍କ
ସହ କଥା ହେବେ ।” ବାରବାଟୀଙ୍କ ବୋହୂ
ଭୂମ୍ପାଙ୍କ ଝିଅକୁ କହିଲା ।

ଭୂମ୍ପା ବାରବାଟୀଙ୍କ ସହ କଥା ହେଲେ ।
ବାରବାଟୀ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଆଜି ରାତିରେ
ମୁଁ ବି ତମ କୋଠରୀରେ ଶୋଇବି ।”

ରାତିରେ ଭୂତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ଓ
ବାରବାଟୀଙ୍କୁ ଚିତ୍କାରି ଶୁଣି ହୋଇ କହିଲା,
“ତମେ ଠିକ୍ କହୁଥିଲ । ଏହାଙ୍କ କୋଠରୀରେ
ରାତି ଉଇ ।”

“କିନ୍ତୁ ତୋତେ ଯେବେ କହିଲି, ସେବେ
ଏଠାକୁ ନ ଆସି କିଛିଦିନ ପରେ କାହିଁକି
ଆସିଲା ?” ବାରବାଟୀ ପଚାରିଲେ ।

ଭୂତ କହିଲା, “ତମେ ଯେଉଁଦିନ ଭର
ଛାଡ଼ି ଗଲା ଓ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ତମ କୋଠରୀରେ

ଶୋଇଲେ, ସେହିଦିନ ତମ ଦେଇଥିବା ଏ
ଠିକଣା ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଓ ଏଠିକି ଆସି
ଦେଖିଲି ଏହା ଠିକ୍ ଯାଗା । କଥା କ'ଣ କି,
କଣେ କେହି ମୋ ସହ ନ ଲଗାଇଲେ,
ଚିଡ଼ିଚିଡ଼ି ନ ହେଲେ. ମୋତେ ଖୋଲିବାକୁ
ସୁଖ ଲାଗେ ନାହିଁ ।

“ତମେ ଯେଉଁ ଦମ୍ଭତକୁ ରଖାଇ ଦେଇ
ଥାଲ, ସେ ଦୁଇଟା ଗଧଙ୍କ ଭଳି ନିଘୋଡ଼
ନିଦରେ ଶୋଇଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ
ଲାଟକୁଦ କରିବା ଯାହା କାଲି ଆଗରେ
ମୂଳା ଶ୍ରେବାଇବା ସେଇଆ । ସେଉଁଠୁ ମୁଁ
ଏଠାକୁ ଆସିଲି । ଦେଖିଲି, ତମ ଭଳି ଏ
ବାବୁ ବି ଚିଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୋତେ ମଜା
ଆସିଲା । ସେଉଁଠୁ ମୁଁ ସବୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରରେ ଏଠାକୁ
ଆସୁଛି ।”

ଏହା କହି ଭୁତ ଖୋଲିବାରେ ଲାଗିଗଲା ।
ସକାଳ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଭୁତ ସେଠାରୁ
ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଗଲା । ଗାରବାବୁ ଓ

ଜଗୁବାବୁ ହାଲ ମାରି ମାରି ବାହାରିବୁ
ଆସିଲେ । ଘୋର ହେବା ବେଳକୁ ଗାଈର
ପବନରେ ବାସନ୍ତରେ ସେମାନେ ଟକିଏ
ଶୋଇଲେ ।

ଗାରବାବୁ ଓ ଜଗୁବାବୁ ବୁଝିଲେ, ଭୁତ
ଦାଉରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇବାର ଏକମତ ଉପାୟ
ନିଦରେ ଶୋଇବା । ଆଖିକୁ ଭଲ ନିଦ
ଆଣିବାକୁ ହେଲେ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଲାଗିଲା ।
ଜମିଦାର ଓ ମହାଜନ ଉଭୟଙ୍କର କିଛି
ଅସବ ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନେ ଖାଲି ବସି
ରହୁଥିଲେ । ପରଦିନଠାରୁ ଦୁଇ ବହୁ ପରିଶ୍ରମ
କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଜମିଦାର ନିଜ
ବଗିଚାରେ କାମଦାମ କଲେ । ମହାଜନ
ଗୋଟିଏ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା
କଲେ ଓ ସେ ଦିଗରେ ସାରା ଦିନ କାମଦାମ
କରି ସାତକୁ କାନ୍ଥ ହୋଇ ଶୋଇଲେ । ଭୁତ
ତାଙ୍କୁ ଚିଡ଼ାଇ ନ ପାରି ବିରକ୍ତ ହୋଇ
ଚାଲିଗଲା ।

କଟୁଆଳଙ୍କ “ଭୂଲ୍” ବୁଝା

ଗୋଲକଟି ଦୁର୍ଗ ଲୋକ ମାଛ ଓ ଚାଷ ଆଦି, ତା’ ପାଦଦେଶରେ ଗୋଟିଏ ପୁରକ ବୁଲୁଥିଲା ।

ତା’ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କାନ୍ଥ କଣି ସିପାସି ତାହା ମାରିଲା, “ତମେ କ’ଣ ?” ପୁରକଟି ଚିତ୍କରିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଯାହା କହିଲା, ସିପାସି ସେକଥା ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଦୁର୍ଗ ରାତିରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଆସିଥିବା କଣି ବଢ଼ିକିଲା କେହି ହତ୍ୟା କରିପାରିବ । ହତ୍ୟା କାରକୁ ଖୋଜା ଚାଲିଥାଏ । ସିପାସି ସେ ପୁରକକୁ ଧରି କଟୁଆଳ ପାଖକୁ ନେଇଗଲା ।

“ତମେହିଁ ହତ୍ୟାକାରୀ । ମାନିଯାଅ । ଆମଠିଁ ପ୍ରମାଣ ଅଛି !” କଟୁଆଳ ଧମକ ଦେଇ କହିଲେ ।

ପୁରକଟି ଗୋଟିଏ ଲୋକଙ୍କୁ ଭାଷାରେ ଉଚ୍ଚାର ଦେଲା, “ଆପଣଙ୍କ ସମେତ ଠିକ୍, ହଜୁର !”

ସେ ଭାଷା ବୁଝୁ ନଥିବା ସିପାସିଟି ପଚାରିଲା, “କଟୁଆଳ ମହୋଦୟ, ସେ କ’ଣ କହିଛି ?”

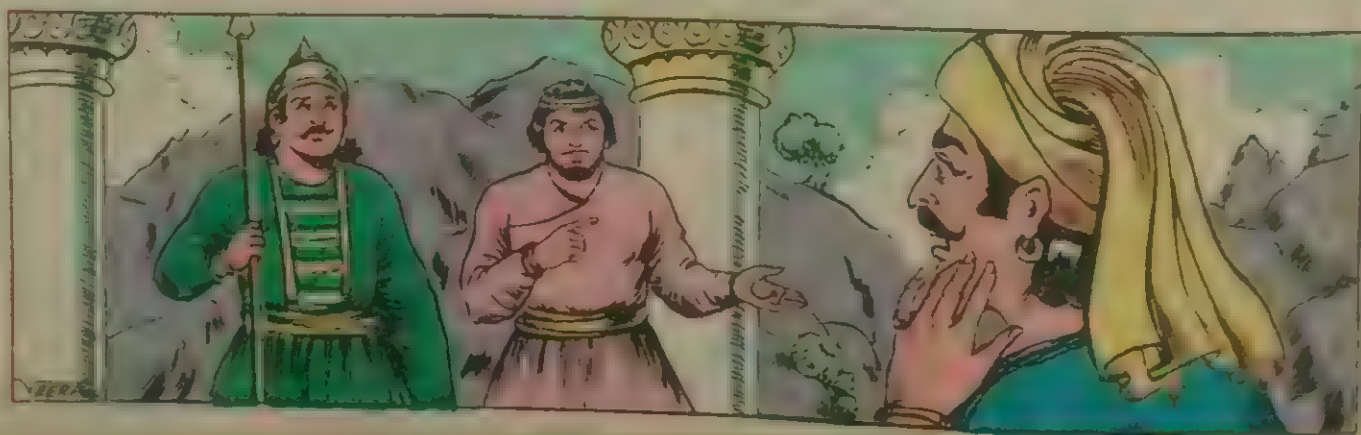
“ସେ ଅପରାଧ ସୀକାର କରୁଛି ।” ଏହା କହି କଟୁଆଳ ପୁରକକୁ ଚାଲିଲେ, “ସେ ବଢ଼ିକି ଥିବା ଧନରହି କ’ଣ କଲ ?”

“ହଜୁର ! ଦୁର୍ଗ ଛେ ପଟରେ ଠାଏଁ ଲାଗୁର ରଖିଛି । ମୋତେ ହତ୍ୟାଦେଲେ ସେସବୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବ ।” ପୁରକ କହିଲା ।

ସିପାସି କଟୁଆଳକୁ ପଚାରିଲା, “ସେ କ’ଣ କହିଛି ?”

କଟୁଆଳ କହିଲେ, “ସିପାସି ! ମୁଁ ଭୂଲ୍ ବୁଝିଥିଲି । ଏ ପୁରକ ମୋତେ ଅପରାଧୀ କୁହୁଁ । ତମେ ଯାଅ । ମୁଁ ଏହାଠାରୁ ତା’ ଦେଶକଥା କିଛି ବୁଝିବି ।”

ତତ୍ପରେ ପୁରକ ଜଣକ ନିଜର ସମସ୍ତ ବାହାର କରି ଦେଖାଇଲେ । ସେ ନବୀରୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ସାହିବ ଶା । ସେ କହିଲେ, “କଟୁଆଳ ! ତମ ଦୁର୍ଗଟି ବନ୍ଧୁରେ ଆମେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଥିଲୁ । ଆଜି ତା’ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ପାଇଲୁ ।” ଏହା କହି ସେ ସିପାସିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ, “କଟୁଆଳକୁ ବରଖାସ୍ତ୍ କର । ଏହାକୁ ବନ୍ଦୀ କର ।”

ବରାହମିହିର

ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ମହାବଳ ଭରତ ଥିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଧନୀ ଜନପ୍ରିୟ । ସେ ଛଦ୍ମବେଶରେ ବୁଲି
ବୁଲି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ଦୁଃଖସୁଖର ଶବ୍ଦ
ରଖୁଥା'ନ୍ତି ।

ତା'ର ବଜା, ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନଙ୍କୁ ନେଇ
ବ୍ୟବସାୟୀ ବେଶରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ
ସହରରେ ବୁଲୁଥା'ନ୍ତି, ବୁଲି ବୁଲି ଦେଖିଲେ
ଗୋଟିଏ ଘର ସାମନାରେ ଜଣେ ବାଇଶି
ବର୍ଷର ଯୁବକ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଦେହ
ସୁଗଠିତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ।

ଯୁବକ ସହୃଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଜାଣିଲେ
ଯେ ତା'ର ନାମ ମିହିର । ସେ ଜ୍ୟୋତିଷ
ବିଦ୍ୟା ଭଲ କରି ଜାଣେ । ମିହିର ଅତିଥି
ଦୃଷ୍ଟି ସ୍ୱାଗତ କରି ଭରତୁ ନେଲା ।
ତେଜନେ ମିହିରକୁ ପଚାରିଲେ, “ମହାରାଜା,
ଆମେ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟବସାୟୀ ବ୍ୟବସାୟ

କରିବାକୁ ବାହାରିଛୁ । ଆମ କାମ ସଫଳ
ହେବ ନା ନାହିଁ କୁହନ୍ତୁ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତୁ
କେଉଁ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ବ୍ୟବସାୟ
ଆରମ୍ଭ କରିବୁ ?”

ମିହିର କହିଲେ, “ମହାନୁଭବ, ଆପଣ
କ୍ଷତ୍ରିୟ । କାହିଁକି ଖାଲିଆରେ ବ୍ୟବସାୟୀର
ବେଶ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ? ମୋତେ ଲାଗୁଛି
ଆପଣ ଏ ଦେଶର ବୈଷ୍ଣବମାନ ଦୁଇ
ବ୍ୟକ୍ତି । ସମ୍ଭବତଃ ରଜା ଓ ମନ୍ତ୍ରୀ ।”

ରଜା ଓ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏକଥା ଶୁଣି ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ହେଲେ । ତା'ପରେ ରଜା ମିହିରଙ୍କୁ ରଜ-
ଧାନୀକୁ ନେଇଯାଇ ରଜସଭାରେ ଏକ ଭଜ
ପଦ ଦାନ କଲେ । କେତେବର୍ଷ ପରେ,
ରଜା ଭରତଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ସନ୍ତାନଟିଏ ହେଲା ।
ରଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ଜ୍ୟୋତିଷ ରଜସଭାର ଜାତକ
ତଥାବଳ କଲେ । ତା'ପରେ ସବୁ ଜ୍ୟୋତିଷ-

ମାନଙ୍କୁ ରାଜା ଡାକି ଏକ ସଭା କଲେ । ସମସ୍ତେ କହିଲେ, “ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କ ଜାତକ ଅଭୁତ । କିନ୍ତୁ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଏକ ରକ୍ଷୁ ଅଛି । ତେବେ ସେସବୁ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରେ ।”

ଏତେ ସବୁ ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟରେ ମିହିର ତୁପ୍ ହୋଇ ବସିଥିଲେ । ରାଜା ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ମତ ଲେଖିଲେ, ସେତେବେଳେ ଦୃଢ଼ ସ୍ଵରରେ ସେ କହିଲେ, “ମହାରାଜା, କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ପୁରୁଷା ପଡ଼ିବ, ସେହିନି ସଂଧ୍ୟା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ବାର୍ତ୍ତା ଆନୁମଣରେ ରାଜକୁମାର ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କରିବେ ।”

ରାଜକୁମାର ସମେତ ବଡ଼ ହେଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଯୁବବୟା ପଡ଼ି କଲେ ସେତେବେଳେ ରାଜା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟଙ୍କ କଥା ମନରେ ସ୍ମରଣ କରି ବହୁତ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥା'ନ୍ତି ।

ରାଜାଙ୍କର ମିହିରଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ପୂର୍ବ ବର ପଶ୍ଚିମରେ ଉଦୟ ହୋଇ ପାରିବ କିନ୍ତୁ ମିହିରଙ୍କ କଥା କଦାପି ମିଥ୍ୟା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କର ଦେହରୋଷୀ ଓ ସୈନ୍ୟ-ସାମନ୍ତମାନେ ସବଦା ସାବଧାନ ଥା'ନ୍ତି । ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ସଦାବେଳେ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଅନେକ ଲୋକ ଥା'ନ୍ତି ।

ପ୍ରାରବ୍ଧକୁ ବା କିଏ ଖଣ୍ଡନ କରିପାରିବ ? ତଥାପି ରାଜା ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ଆସଲ ନୃତ୍ୟରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ରାଜଧାନୀରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ସାତମହଲର ଏକ ପ୍ରାସାଦ ତିଆରି କରିଦେଲେ । ସେଠାରେ ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ରଖାଇଲେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମହଲରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରହର ସବୁ ଜଗି ରହିଲେ ।

ତା'ପରେ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ମନ ଖୁସି ରହିବା ପାଇଁ ସେଠାରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଆନନ୍ଦ ଆସରର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରୁ ବାହାରି ରାଜକୁମାର ଯେତେବେଳେ ବାହାରି ଆସିଲେ ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନ ଯା'ନ୍ତି ତେଣୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ।

ଛମେ ସମୟ ପାଖ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ ।
 ଶୁଭାଙ୍କ ମନରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗୁଳିଥାଏ ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ନିଜର
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଯାଉଥାନ୍ତି । ନିଜର ଅନ୍ତରର
 ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବ ବାହାରକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁ ନଥାନ୍ତି ।
 ରାଜଧାନୀ ଭିତରକୁ କୌଣସି ବାର୍ତ୍ତା
 ପରିବାର ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ନଥିଲା ।

ରାଜକୁମାରଙ୍କ ବିଶେଷତମ ଜନ୍ମଦିନ ବହୁତ
 ଆଡ଼ମ୍ବରରେ ପାଳନ କରାଗଲା । ତା'ପରେ
 ଫକଟ ସମୟ ପାଇଁ ଆଉ ଦୁଇଦିନ ମାତ୍ର ବାକି
 ଅଛି । ରାଜା ସମସ୍ତ ପ୍ରହରୀଙ୍କୁ ଅଧିକ ସାବଧାନ
 ହେବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ପୁଣ୍ୟମା
 ଦିନ ଆସିଲା । ସକାଳୁ ବେଦପାଠ ଇତ୍ୟାଦି
 ହେଲା । ଛମେ ଅକ୍ଷେପ ଦିନ କଟିଗଲା ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ କେତେକ ସେ
 ବୋଧହୁଏ ମିତ୍ରର ଭୁଲ ଗଣନା କରିଛନ୍ତି ।
 ଇତିମଧ୍ୟରେ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇ
 ସଂଧ୍ୟା ହେବାକୁ ବସିଲା । ସମୟ ଅତିକ୍ରମ
 କରିଯାଇଛି ଭାବ ରାଜା ଶୁଣି ହୋଇ ସନ୍ତୋଷ-
 ବର୍ଣ୍ଣ ଧରି କୁମାରଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ।
 ଯାଉ ଯାଉ ସେବକମାନେ ଆସି ଖବର ଦେଲେ
 ଯେ କୁମାର ଭଲ ଅଛନ୍ତି । କେହି କିଛି ବୁଝି
 ପାରୁ ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ମିତ୍ରର କ ମୁଖକୁ
 ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି । ମିତ୍ରର କିନ୍ତୁ ଭରସା'ନ୍ତି,
 ଏହା କପରି ସମ୍ଭବ ଯେ ଜ୍ୟୋତିଷ ଗଣନାରେ
 ଏତେ ଭୁଲ ହୋଇଯିବ ? ସମସ୍ତେ କୁମାରଙ୍କୁ
 ଦେଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର
 ଗଲେ । ସେବକମାନେ କହିଲେ ଯେ କୁମାର

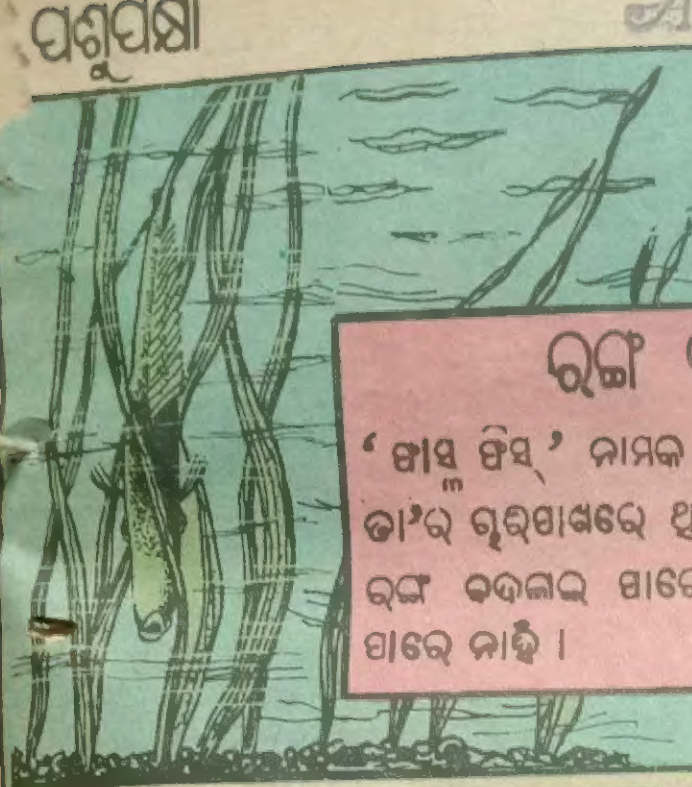
ଚତୁର୍ଥ ମହଲରେ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସଥାଶିଳା
ଯାଇ ଚତୁର୍ଥ ମହଲରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କିନ୍ତୁ
ସେଠାରେ ଥିବା ସେବକମାନେ କହିଲେ,
“ଟକିଏ ହାତୀ । ଖାଇବାକୁ କୁମାର ଉପର
ମହଲକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଶେଷ ମହଲ
ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେତେବେଳକୁ
ବିପଦ ସମୟ ବଳି ଯାଇଥିଲା । କେଶୁ ସମସ୍ତେ
ଭୟ, ଆଶା ଓ ଆଶଙ୍କା ମନରେ ନେଇ
କୁମାରଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଥା'ନ୍ତି । ସମୟ
ବଳି ଯାଇଥିବାରୁ ପ୍ରଖଳ ଦୁଷ୍ଟରେ ରଜା
ମିହିରଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ମିହିର କହିଲେ,
“ମହାରାଜ, କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ କୁମାର
ଏ ଇହସ୍ୱସାର ଗୁମ୍ଫା ଯାଇଛନ୍ତି ।” ସମସ୍ତଙ୍କ
ମନ ଓ ପ୍ରାଣ, ଆଶଙ୍କା ଓ ଭୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ
ବହୁତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଗୁମ୍ଫା ଉପରକୁ
ଯାଇ ଦେଖିଲେ କୁମାର ରକ୍ତବାନ୍ତ କରି
ସେଠାରେ ମରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ପତାକା ସ୍ତମ୍ଭରେ
ଥିବା ତମ୍ବାର ଏକ ବିରାଟ ବରାହ ମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କ

ଗୁମ୍ଫା ଉପରେ ପଡ଼ିଯିବା ଫଳରେ ତାଙ୍କର
ଏ ଦଶା ହୋଇଛି । ରଜାଙ୍କ ସହଯୋଗ
ପାହମଲୀ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ବିଲପ କରିବାକୁ
ଲାଗିଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ରଜା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ, “ଏହି ଭବନ ତିଆରି
ସମୟରେ ଶିଳ୍ପୀ ଏକ ବରାହ ମୂର୍ତ୍ତି ପତାକା
ସ୍ତମ୍ଭ ଉପରେ ରଖିଥିଲା । କୁମାର କୌତୁହଳ
ବଶତଃ ତାହାକୁ ଟାଣି ପକାଇଛନ୍ତି ଏବଂ
ଏହା ବହୁତ ଓଜନ ହୋଇଥିବାରୁ ତାହାକୁ
ସମ୍ଭାଳି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ବରାହ ମୂର୍ତ୍ତି ଆମର
କୁଳଦେବତା । ଆମ କୁଳଦେବତା ଆମ
ପୁତ୍ରକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଲୁଚି କରାଇଦେଲେ ।
ଏଥିରେ ବା କାହାର ହାତ ଅଛି । ଶାନ୍ତି
ବିଧାନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ତାହା ଦେଲା ।”

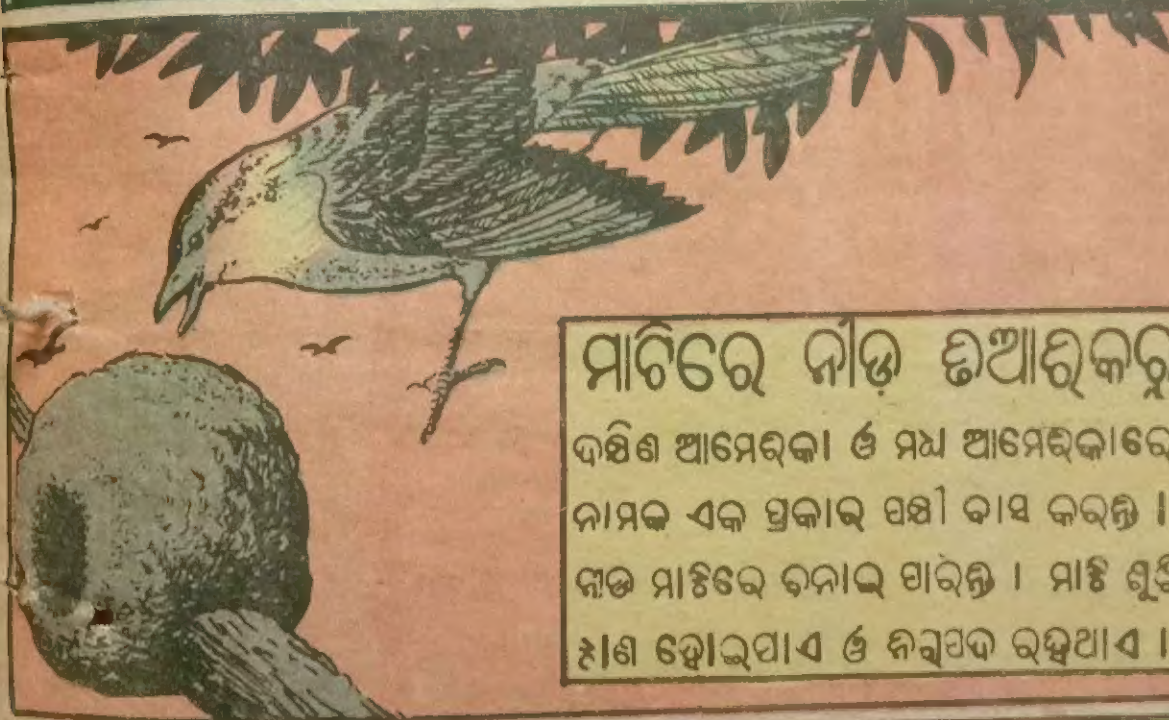
ତା'ପରେ ମହାରାଜା ମିହିରଙ୍କର ବହୁତ
ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ସେହି ଦିନହିଁ ତାଙ୍କୁ ସେ
‘ବରାହମିହିର’ ପଦବୀ ଦେଲେ ।

ରଙ୍ଗ ବଦଳୁଥିବା ମାଛ

‘ପାସୁ ପିସୁ’ ନାମକ ଏକଜାତୀୟ ମତ୍ସ୍ୟ ଅଛି, ଯେଉଁ ପତ୍ତା ମାତ୍ରେ ତା’ର ଗୁରୁପାଶରେ ଥିବା ପାଣିଗଛମାନଙ୍କ ସହଜ ଏକ ଦେବା ପାଇଁ ରଙ୍ଗ ବଦଳାଇ ପାରେ । ତଦ୍ୱାରା ଶତ୍ରୁ ତାହାକୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନି ପାରେ ନାହିଁ ।

ମାଟିରେ ନୀତି ଚିଆରିକରୁଥିବା ପକ୍ଷୀ

ଦକ୍ଷିଣ ଆମେରିକା ଓ ମଧ୍ୟ ଆମେରିକାରେ “ଡକେନ୍ ବାଉଁ” ନାମକ ଏକ ପ୍ରକାର ପକ୍ଷୀ ବାସ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜର ଗାତ ମାଟିରେ ବନାଇ ପାରନ୍ତି । ମାଟି ଶୁଖିଗଲେ ଗାତଟି ଖୁବ୍ ହାଣ ହୋଇଯାଏ ଓ ନିରାପଦ ରହୁଥାଏ ।

ଗଛତଳା ବେଙ୍ଗ

ସାରା ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରାୟ ୫୦୦ ପ୍ରକାର ବେଙ୍ଗ ଗଛ ଚଢ଼ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଳିଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ଲମ୍ବ ଯେ ଗଛ, ଲତା, ପତ୍ର ସବୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବାରେ ତାହା ସାହାଯ୍ୟ କରେ ।

ଅଠର ବ'ଣ
ସତରେ ଅଠର
ପତ୍ରୀକୁ ଲଭ
ପାଆନ୍ତି ?
ଖାଣି କଥା
ଅଜ୍ଞା । ଏହି
ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର
ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି

ଅପଣ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେସର କୁଡ଼ି
କିପରି ବାଛି ନେବେ । ଧରନ୍ତୁ
ଅଳ୍ପ ବିଶିଷ୍ଟ ଲବ ପାଆନ୍ତି ।
କୌଣସି ସାଧାରଣ ପ୍ରେସର
କି କିଛି । ଅଳ୍ପ ବିଶିଷ୍ଟ
ଅଟେ ? ଅଳ୍ପ ବିଶେଷ ଲବ, ଅଳ୍ପ
କାଳ କୁଡ଼ିର ଚିତ୍ତିଦେବେ ନିଶ୍ଚୟ ।
ଅପଣ ପ୍ରାଣକୁ ବି ବେଶୀ
ଅତି, ତାହେଲେ ଉତ୍ତରକୁ

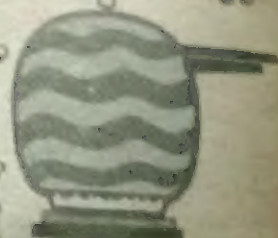
ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରେସର କୁଡ଼ିର ପ୍ରତି ଚାହୁଁବାଳୀ ଆଣି
ବିଅନ୍ତୁ ଆଣି ନିଜକୁ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ପ୍ରେସର ।

ନୂଆ ପ୍ରେସର
ଉତ୍ତରକୁ
ନିଶ୍ଚୟ
ବାଛି କି ?

କାରଣ କେବଳ ନୂଆ ପ୍ରେସରର ପ୍ରତି ଆଣି
ଅନନ୍ୟ ବ୍ୟାପକେଷ ବିକିତ
ନିଶ୍ଚୟ (କି ଆର. ଏସ) ।
ଏହି କି. ଆର. ଏସ.
କୁଡ଼ିର ତାହୁଁତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ସୁରୁ ଏପରି ଏକ
ନିଶ୍ଚୟତା ବ୍ୟାପକେଷ,
ଯାହା ଫଳରେ
ପ୍ରେସର ୧୦୦% ନିଶ୍ଚୟ ।
କି. ଆର. ଏସ କିପରି କାମ କରେ ।
ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ଡ୍ରେସ୍ କେସ୍ କୁଡ଼ି

ହୋଇଯାଏ, ତାହେଲେ କୁଡ଼ିର ଚିତ୍ତିଦେବେ
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାହୁ ବୁଦ୍ଧି ପୁଅ । ଅଳ୍ପ ଯଦି
ଅପଣଙ୍କ ସେୟାରି ପୁର ନକଲି ହୋଇଥାଏ
ତାହେଲେ କୁଡ଼ିର ନିକଟରେ ଥିବା ବ୍ୟାପକେଷ
ପକ୍ଷରେ ଏହା

ବିପଦନର ପ୍ରମାଣିତ
ହୋଇପାରେ ।
ନୂଆ ପ୍ରେସରରେ
କିନ୍ତୁ, ଏହି ବିପଦନ
ବାହୁ ବ୍ୟାପକେଷକୁ
ଠେଲି ଉଲ୍ଲାସକୁ ନିଶ୍ଚୟରେ ବାହାରି
ଯାଏ । ଖରାବିଏ ବିପଦରେ ବ୍ୟାପକେଷକୁ
ବିପଦକୁ ଠେଲି ଚିଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଅପଣଙ୍କ କୁଡ଼ିର
ପୁଣି ଅପଣ ବ୍ୟାପକେଷ ପାରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
ନୂଆ ପ୍ରେସରରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅଶୁଦ୍ଧାବ
ପ୍ରଶ୍ନ କରେନା । ଯେକୌଣସି ପାଣି ଏହା ପ୍ରତି
କୋରରେ ଉତ୍ତରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରେସର କୁଡ଼ିର ।
ଅପଣଙ୍କ ଉତ୍ତରକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତକେଷ ପାରି ।

କି ଆପଣ ସତରେ ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି
ହୁଲେ ପ୍ରେସର ଆଣିଦେବାକୁ ମନା ଜାରିବେ କେମିତି ?

ur Panigrahi

